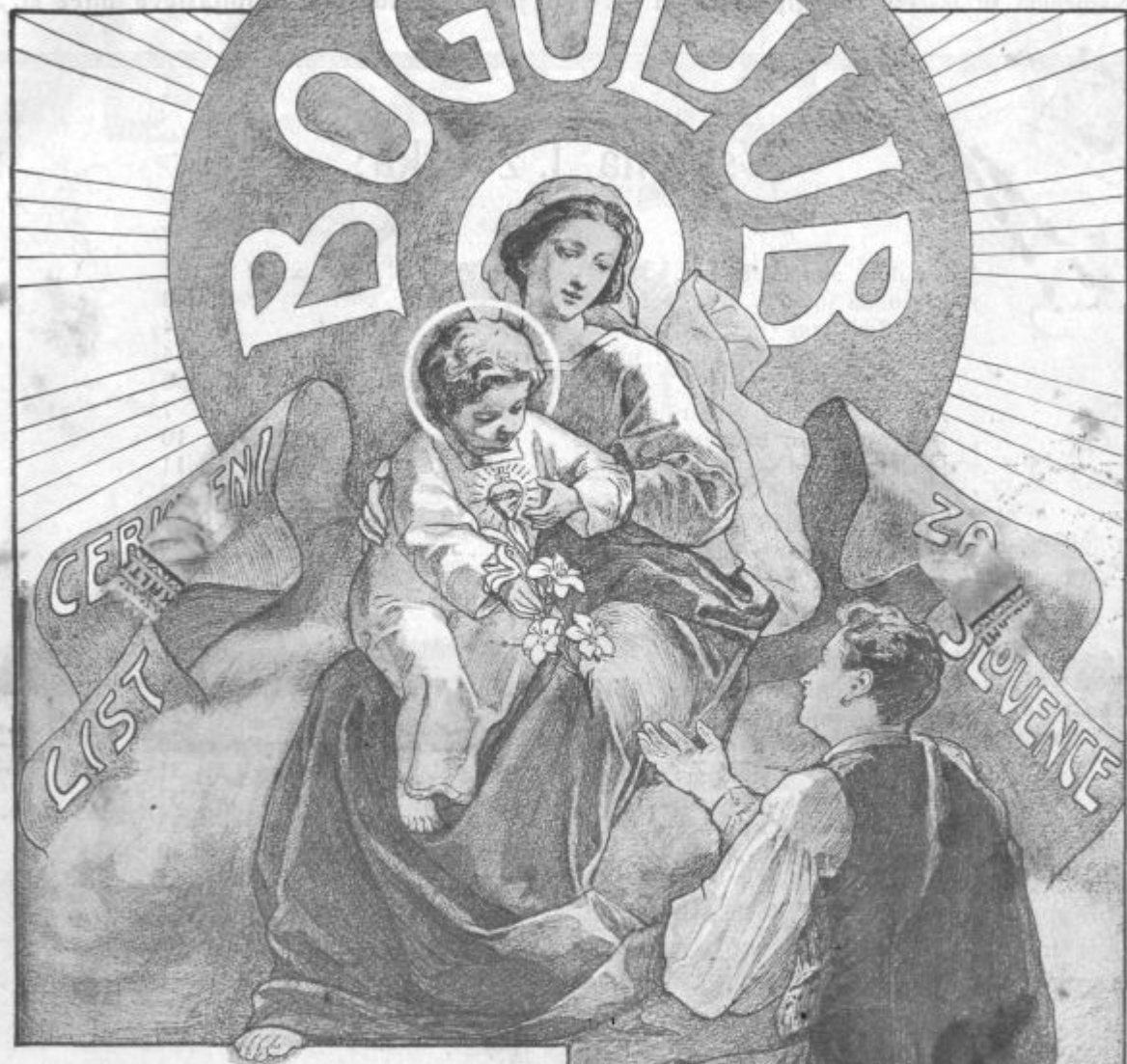

popolu.

Leto V.
1907.

Štev. 1.
Januar.

Tiska „Katoliška tiskarna“
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko.)**
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina I. zvezka:

	Stran
Na delo apostolsko	1
Pridobila jo je	3
Moj Betlehem (Pesem)	4
Učenka Jezusovega Srca: blažena Marija Marjeta Alakok	4
V tolažbo	6
Apostolsko delo v Marijinih družbah	7
Pod Marijinim banderom	10
Slovenski svet — Marijin dom. (Pesem)	11
Iskrice za Marijine otroke	12
Krščanska družina; njen glavni namen in dolžnost	12
Priprava za sveti zakon	13
Sveti Oče Pij X. in mamica	14
Na sveti večer	15
Zanimive prigodbe iz vojaškega življenja	17
Lilija z Marijinega vrta	20
Pismo iz Amerike	22
Pregled ver po svetu	24
Cerkveni razgled.	26
Drobtine	31
Odpustki mesca januarja 1907	31
V molitev se priporočajo	32
Zahvale za uslišano molitev	32
Darovi	32

*Za naročnike »Bogoljuba« se bere za zdaj vsak teden ena sv. maša.
Ob večjem številu naročnikov se bo tudi to število pomnožilo.*

Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15.

Na delo apostolsko!

„Ogenj sem prišel prinesť na svet; in kaj hočem drugega, kakor da se vname?“

Luka, 12, 49.

V milih božičnih praznikih smo. Ljubko božje dete gledamo v jaslicah, kako se nam smehlja in steza svoje ročice proti nam. Zakaj jih steza? Objel bi nas rad, in ne samo nas, — objel bi rad celi svet. Zakaj leži v jaslicah? Zakaj je prišel na ta mrzli svet? Poslušajte, sam nam pove: „Ogenj sem prišel prinesť na svet; in kaj hočem drugega, kakor da se vname?“ Da, ogenj je prišel prinesť na svet, ogenj ljubezni, ogenj gorečnosti, ogenj požrtvovalnosti, ki naj vname, ki naj užge ves svet. Kakšen je ta ogenj, nam še bolj pojasni njegove nadaljne besede: „S krstom imam krščen biti, in kako bridko mi je, dokler se ne zgodi!“ Ta krst je bil krst krvi, s katerim je bil krščen na sv. križu. Kar težko, bridko mu je, nestrpno čaka, dokler ne bo ves razmesarjen, s krvjo oblit, na križ pribit, izdihr: il dušo za — zveličanje ljudi. Ljubezen ga je umorila. Rad umrje, samo da dá Bogu čast nazaj in zveliča ljudi.

In ta ljubezen, želi, da se vname tudi v naših srcih. Želi, da kakor je on gorel za zveličanje ljudi in za božjo čast, da gorimo tudi mi; kakor je on živel in delal za rešenje duš, živimo in delamo tudi mi. On nas takorekoč prosi, naj mu pomagamo pri reševanju sveta, pri zveličavanju duš . . .

„Ogenj sem prišel prinesť na svet; in kaj hočem drugega, kakor da se vname?“

Kako lep, nebeško lep poklic! . . . Bogu pomagati! Pomagati mu pri najimennitnejšem, najbolj vzvišenem, najbolj božjem delu: odreševati svet! . . . „Divinorum divinissimum cooperari Deo ad animarum salutem — Najbolj božje vseh božjih del je pomagati Bogu pri zveličanju duš.“

Tudi nas kliče in vabi k temu delu: „Pojdite tudi vi v moj vinograd!“ Nas vse kliče: neduhovne ravnotako kakor duhovne. Vsak kdor kaj more storiti za zveličanje duš in za božjo čast, vsak je poklican. Oj, da bi se jih mnogo odzvalo temu božjemu klicu! „Ogenj sem prišel prinesť na svet; in kaj hočem drugega, kakor da se vname“, — vname v vseh, ali če ne v vseh, vsaj v premnogih človeških srcih.

Delo za zveličanje duš in za božjo čast se imenuje — apostolsko delo. O tem apostolskem delu smo pisali že preteklo leto (9., 11., 12. številka.). Ali v teh milih božičnih praznikih, ki nam ljubezen Jezusovo do ljudi tako živo in glasno oznanjujejo, — in pa zdaj pri vstopu v novo leto, naj nas ta ljubezen še bolj vžge, duh apostolski še bolj prešine, gorečnost apostolska še bolj vzplamti. Sklenimo: Vsak izmed nas ne bo zadovoljen več s tem, da le sam Bogu služi; vsak si bo prizadeval, kolikor je v njegovi moči, da bo vnmal tudi druge, pridobival jih za dobro, odvrčal od slabega, prispeval po svoji moči

k večji časti božji na zemlji, k zvestemu izpolnjevanju božjih zapovedi in s tem k izveščanju neumrljivih duš!

Pa boste rekli: „Kaj naj pa jaz storim? Jaz, preprosti kmetič, uboga stara ženica, jaz kmečko dekle, neučen in neizkušen mladenič, jaz pač ne morem kaj pri la storiti za druge.“ Gotovo je, ljubi moj prijatelj, celega sveta ne boš spreobrnil, saj ga sam božji Odrešenik ni; tudi le ene dežele ne boš spreobrnil, kakor so jih veliki apostoli. Ali enega tovariša, enega znanca morda vendar utegneš pridobiti za dobro. (Glej koj za tem spisom resnično dogodbico: „Pridobila jo je!“) In če se ti pri enem posreči, te bo obšlo veselje in vnela se ti bo želja, poskusiti še pri drugih. — Če pa tudi enega človeka ne moreš pridobiti, pa poskusi: morebiti boš vsaj en greh zabranil. Če začenja hiša goreti, ali ne boš pogasil nastajajočega ognja? In če se ti posreči — tebi samemu — ogenj udušiti pa hišo rešiti, kako vesel boš tega in celo ponosen; vsakemu boš pripovedoval, kaj imenitnega da se ti je posrečilo. Če pa ne moreš cele hiše rešiti, pa vsaj pogasiš in potolčeš ognja, kolikor ga moreš. In glej, če en greh zabraniš, storiš neprimerno več kakor če pogasiš veliko ognja; kajti nadnaravne dobrine kakor tudi nadnaravne nesreče brezprimerno presegajo naravne nesreče in dobrine.

Kaj lahko storiš v tem oziru, to je bilo povedano v zadnji številki lanskega letnika. — Danes pa povejmo, **kakó** lahko kaj storiš.

1. **Z dobrim zgledom.** Znan je pregovor: „Besede mičejo, zgledi vlečejo“. Če tedaj tudi nimaš priložnosti ali zmožnosti, da bi komu kaj prigovarjal, na srce govoril, pa stôri prav, ravnaj lepo, živi spodbudno, — in na tihem boš pridigal drugim. Sv. Frančišek Serafski je povabil tovariša, naj gresta pridigat. Šla sta po ulicah in se vrnila v samostan. „Toda, oče, kdaj bova pridigala?“ vpraša tovariš. „Sva že“, odgovori Frančišek, namreč s spodbudnim vedenjem, s skromnim obnašanjem na ulicah. — Kakor slab zgled veliko škoduje, tako dober koristi; morebiti se njegov vpliv veliko ne čuti, pa vendar deluje. N. pr. če ljudje vidijo moža, mladeniča

velikokrat pri obhajilni mizi, ne bo sicer vseh mlačnih možakov brž za seboj potegnil, a ta ali oni tam zadaj v klopi si misli: Lej ga, lej Jožeta, je že spet! — Drugo nedeljo prideta za Jožetom tudi Tone in Janez. Zdaj so že trije. Zgled treh ima že večjo moč kakor enega. Polagoma pridejo tudi drugi, sčasom pa zavlada v kraju glede sv. obhajila med moškimi čisto drugi nazori, stara mlačnost je premagana, nova lepa navada je vpeljana. — Isto velja tudi glede spoštljivega poklekovanja in pri sto in sto drugih rečeh. Apostol dobrega zgleda je lahko vsak človek.

2. **Z besedo.** Dasi že z lepim zgledom lahko mnogo koristiš, vendar ne zamúdi nobene priložnosti, če lahko tudi z besedo kaj k dobremu pomoreš. Ne bo treba vedno dolge pridige; časih zadostuje kratka beseda. Na primer: Fantje so bili povabljeni, naj vstopijo v Marijino družbo. Zdaj stopijo skupaj v posvete: ali bi ali bi ne. Dosti pomislekov se sliši. Med njimi pa se oglasi Peter, tisti ki ima že precej močne brke pod nosom in je tudi že cesarja odslužil, pa pravi: „E, fantje, le dejmo se le; boste videli, da bo prav!“ Nankrat so vsi njegovih misli; zakaj če je Peter za to, ki je tako velik in močen, pa mi drugi ne bi bili? — Ali pa: Fantje ugibajo, če bi šli po noči na vas ali ne. Tedaj se oglasi France in pravi: „Veste, kaj, spat pojdimo, pa bomo jutri najbolj zdravi!“ „Saj imaš prav France“, se oglasi drugi in — fantje gredo spat. — Tako je tudi pri slabem govorjenju. Lahko se reče, kakor bolj kaže; prav mirno: „Nikar, nikar, tega!“ ali pa bolj odločno: „S takim govorjenjem pa kar tiho!“ In s kratko besedo se veliko hudega zabrani. In tako pri sto in sto drugih rečeh. — Večkrat seveda pa ne zadostuje tako nakratko, ampak treba je zbrati vso zgovornost, treba rabiti tudi noge in roke, da se pomore dobri stvari. In kdo bi tega rad ne storil, kdo se bal par stopinj, če more kaj dobrega doseči?!

3. **Z molitvijo.** Kakor z dobrim zgledom tako tudi z molitvijo lahko služi dobri stvari vsakdo. In tako tudi delajo mnogi. Svet nič ne ve o tem, edino Bogu je znano, — oni pa na tihem širijo božje kraljestvo na zemlji. Ne imenuje se neka pobožnost zastonj „a p o-

stolstvo molitve". Tudi molitev tedaj je apostolstvo. Molitve in molivcev je treba svetu tako kakor dela in delavcev. Kako in zakaj naj se vse moli, tukaj ni mogoče razlagati; morda o tem enkrat še posebe. Za danes toplo priporočamo to apostolstvo vsem, zlasti tistim, ki z besedo ali dejanjem ne morejo nič kaj storiti.

4. **S trpljenjem.** To bo marsikomu novo. Kaj, s trpljenjem? Ali se more tudi s trpljenjem komu kaj koristiti? In pa kako! To je posebno imenitno apostolstvo. Toda o tem, ker je bolj novo, je treba obširnejše spregovoriti, in o tem — prihodnjic kaj več.

Zaenkrat tedaj: Na delo apostolsko — v novem letu z novo gorečnostjo! „Charitas Christi urget nos — Ljubezen Kristusova nas sili, nas priganja". (2 Kor. 5, 14).

In zdaj, ko ravno govorimo o razširjanju dobrega, pa stojimo na začetku novega leta in pošiljamo 1. številko našega lista v svet, ne boste morda za zlo vzeli, če še enkrat ponovimo svojo prošnjo: Širite „Bogoljuba!"

Kakor vidite, se „Bogoljub" od leta do leta pomalem izpopolnjuje. Reči smemo, saj ni naša zasluga: Tako lepih nabožnih pesmi kakor jih prinaša „Bogoljub", še nismo imeli Slovenci. Preberite današnji, kako sta krasni! Sicer pa si prizadevamo, podajati ne samo lepih besedi, ampak koristne, tehtne hrane, praktičnih naukov, od katerih naj bi bravci res kaj imeli, — pomešane z ložjim berilom. Samo brati! treba! List je zdaj še bolj mnogo-

vrsten kakor je bil; je nabožen list za vse: za častivce Jezusovega Srca, za Marijine družabnike, za krščanske družine, za vse verne Slovence.

Naše želje res niso majhne. Ali jih smemo povedati? Nič manj ne želimo, kakor da vsaka verna slovenska hiša imej na mizi nabožni list, kakor je „Bogoljub".

Ta želja se vam bo pa zdela gotovo preveč preširna. Mogoče. A glejte, na pr. podobni češki „List sv. Vojteha" ima 300.000 naročnikov in po cerkvah ga razdeljujejo. To je res ljudski list, in ta lahko kaj dobrega stori! Kje smo še mi!

Razširjati dobre liste je eno prvih apostolskih del; prvih po času in po imenitnosti: Kogar v tej reči ne veseli kaj storiti, se bo težko za kako drugo apostolsko delo vnel; če se za to stori, se s tem že tudi druga apostolska dela izvršujejo. V listu pride govorjenje o raznih dobrih delih; in kdor list razširja, dela za razširjenje vseh teh dobrih del. — V teku letošnjega leta pride še marsikaj koristnega, praktičnega na vrsto. Kdor ima apostolskega duha, bo želel, da bi tako branje imelo kar največ mogoče bravcev. Ker čem več bravcev, tem več tudi dobrega — izvrševavcev.

Častit' gospodom kakor tudi drugim, ki so nam pred kratkim poslali bodrilna pisma z zagotovilom, da bodo vse storili za naš list, se zahvalujemo za prijaznost in za obljubljeni podporo. Če se s tem kaj dobrega stori, bodi hvala vsem, ki nas podpirajo, čast pa Bogu na višavah!

Pridobila jo je.

Čujte, kako nekatere osebe skrbe za dušo svojega bližnjega!

V nekem nemškem časopisu pripoveduje neka deklica sledeče: Pred sedmimi leti sem prišla k neki gospodi v službo. Zraven nas je stanovala druga gospoda, ki je imela služkinjo Terezijo, katera pa je bila, dasi sicer katoličanka, vendar popolnoma mlačna. Dasi

ji je čas popolnoma pripuščal, vendar ni hodila niti ob nedeljah k sveti maši, kar me je zelo bolelo.

Bilo je pa neki Marijin praznik, ko ji rečem: »Danes grem k spovedi. Ali bi ne hotela tudi ti iti z menoj?« Odgovorila mi je, da ne ve, kaj bi se spovedala in da ji zadostuje enkrat v letu spoved. Končno pa se

je vendar vdala mojemu prigovarjanju ter šla z menoj. Mislila sem si: »Sem jo že pridobila“. In tako je tudi bilo.

Od tedaj je postajala od dne do dne bolj pobožna in sedaj hodi vsak dan že ob petih zjutraj k sveti maši ter prejema prav pogosto sveto obhajilo. Pred dvema letoma je na moje največje veselje stopila celo v tretji red. Pogosto pravi, koliko srečnejša je od

preje ter zatrjuje, da bi gotovo ne bila prišla tako daleč, ako bi bila koga imela, ki bi jo bil opozoril.

Tudi njena sestra je pričela na njeno prošnjo drugače živeti. Kar je sestra omožena in ima že tri otroke, je tako Terezija rešila kar štiri ljudi, kajti pobožna mati vzgojuje svoje otroke prav lepo.

Moj Betlehem.

Moj Betlehem si ti — oltar,
ko sveta noč nad zemljo plava,
in se skrivnostno poigrava
na tebi večne luči žar.

Moj Betlehem, oltar, si ti!
V zlato skovane jasli svete,
ki v njih počiva božje Dete —
v ciboriju on, Kralj časti.

Oltar, ti si moj Betlehem!
Pred taboj molijo nebesa,
a — meni dana je zavesa,
da Deteta z očmi ne zrem.

Oltar, ti Betlehem si moj!
Pred taboj sije zvezda krasna,
svetilka večna, vedno jasna,
ki svit upira v hlevček tvoj.

Moj Betlehem, oltar, si ti!
Vse tiho, duh pa vendar čuje,
ko v spevih se nebo raduje,
v višavah „Gloria“ doni.

Moj Betlehem si ti, oltar!
Kako si drag mi v noči sveti,
pred taboj angeli nešteti,
na njem pa Jezus spravni dar.

Oltar, ti si moj Betlehem,
ko Dete sveto me osreči,
v podobi beli in blesteči
mi najsvetejši da objem.

Oltar, ti sveti Betlehem!
Ob tebi naj prepevam slavo
dotlej, da pohitim v višavo
in večni Betlehem zazrem!

S. Elizabeta.

Učenka Jezusovega Srca: blažena Marija Marjeta Alakok.

Češčenje presvetega Jezusovega Srca je v cvetu, pa se še vedno bolj razcveta. Jezus sam namreč želi to češčenje, in njemu je v veliko veselje, če se to češčenje razširja. Zato je prav in potrebno, da se v to pobožnost vedno bolj

vglobimo, ž njo seznanimo, zanjo vnamemo. Nič pa nas ne more s tem češčenjem bolj seznaniti, kakor če gremo na njegov vir in začetek. Ta vir najdemo v življenju one izvoljene osebe, katere se je Jezus sam poslužil,

da je po nji vpeljal to pobožnost v svet. Ta srčna izvoljenka, učenka in apostol Jezusovega Srca je blažena Marija Marjeta Alakok.

Na povelje njenih predstojnikov je ona sama popisala svoje življenje. V tem popisu pravi: Le iz ljubezni do tebe, o moj Bog, pišem v pokorščini te vrstice. Ti sam veš, kako težko mi je to pisati. Veš, kako močno sem hrepenela, pred vsem svetom nepoznana in v popolno pozabljenost pokopana biti. Naj bi tudi ene črke ne zapisala, ki bi ne služila tvoji večji časti, o moja največja Dobrota, in mojemu globokemu osramočenju!

V večjo čast najsvetejšega Srca naj tedaj tukaj sledi njeno blaženo življenje. Iz tega popisa bomo tudi spoznali duha te pobožnosti. Častivci Srca Jezusovega, berite to življenje pazljivo! Presveto Srce samo naj blagoslovi to delo; po njem naj razsvetli naš um k boljšemu spoznanju in užge naša srca k večji ljubezni do njega!

I. Otroška leta.

Blažena Marija Marjeta je bila rojena na dan sv. Magdalene, 22. julija leta 1647 v Lotkur (Lauthecourt), župniji Verover (Verosvres), v škofiji Otén (Autun) na Francoskem. Očetu je bilo ime Klavdij Alakok (Alacoque), ter je bil graščak in odvetnik, materi je bilo ime Filiberta. Imela sta pet otrok: edino hčer in štiri sinove. Sv. Jakoba, dan 25. julija, je bila deklica v župni cerkvi krščena in je dobila ime Marija Marjeta. S kakšno ljubeznivostjo je moralo božje Srce iz tabernakeljna opazovati ob tej priliki malo dete, ki je bilo poklicano, da razširi slavo njegovo po vsem katoliškem svetu! Za pobožnost Jezusovega Srca je bil prvi korak storjen: Pripravljeno je bilo sredstvo, orodje, katero je previdnost božja odločila, da po njem svetu odkrije nove zaklade božjega Srca. Že v zgodnji mladosti so se na izvoljenem otroku pokazala znamenja posebnega božjega poklica. V treh čednostih in pobožnostih se je posebno odlikovala: Kazala je je srčno ljubezen do presvetega Rešnjega Telesa, nežno vdanost do božje Matere, in posebno skrb za ohranjenje nedolžnosti.

Neka skrivnostna moč jo je vlekla na kraj, kjer je bilo božje Srce. Že kot štiriletna

deklica ni poznala nobenega večjega veselja, kakor kolikor mogoče blizu tabernakeljna klečati. Tam je klečala — kakor sama pové — v največjem mrazu na golih kolenih, nepremakljivo, ročici sklenjeni, ter je v otroški preprostosti premišljevala veliko resnico o božji pričujočnosti, kolikor je pač v teh letih mogla in znala. Povedali so ji bili, da tukaj biva sam živi Bog, Jezus Kristus, in mislila je, da mu dela veselje, če se pri njem mudi.

S to ljubeznijo je združevala posebno ljubezen in vdanost do Marije. V svojih molitvah se nikdar ni obračala naravnost do Boga, ampak vedno le do Marije. Molila je rada rožni venec ali kleče na golih kolenih ali pa tako, da je pri vsaki češčenamariji pokleknila in zemljo poljubila. Mati božja se ji je pa za to vdanost in zaupnost tudi hvaležno izkazovala. V svojih zapiskih našteva Marjeta s srčno hvaležnostjo mnogo milosti, katere je že v zgodnji mladosti od Marije prejela.

V duši, ki je dve najsvetejši osebi tako ljubila, je morala gotovo vladati najnežnejša skrb za dušno čistost. Da bi jo odvadili otroških napak, razposajenosti, kakor jih imajo navadno otroci, ni bilo treba staršem drugega reči, kakor: „To žali ljubega Boga.“ Kakor hitro jo prišla malo do spoznanja, ji je Bog vlijl v dušo tak stud pred grehom, da se ji je najmanjši madež zdel neznosna muka. Ne da bi razumela, kaj govori, se je zdelo nekako gnano, da je vedno ponavljala besede: „Moj Bog, posvečujem ti svojo čistost, darujem ti svoje devištvo.“ Razumela nisem — pravi sama — nič, kar sem počela; vedela nisem ne kaj je čistost, ne kaj devištvo. Znamenje, da je božja milost in moč delovala na poseben način v nji. Bog jo je prehitel s svojimi posebnimi darovi, preden mu je mogla ona iz svoje proste volje zvestobo in ljubezen pokazati. Bog je izvolil njeno srce, hoteč v njem popolnoma in neomejeno vladati.

Kakor pa se je razvijal njej razum, tako so tudi te čednosti, ki jih je dotlej nekako nevede izvrševala, postajale prostovoljne in premišljene, res njena last in njena dušna krasota. Vedno srčneje je hrepenela, biti vedno blizu onega, ki si ga je izvolila za ženina. Kar mu je pri štirih letih obljubila, ne da bi prav raz-

umela — vedno devištvo — to mu je pozneje z vsem premislekom in z vsem žarom srca ponavljala in darovala.

Marjeto pa, ki se je pozneje tako globoko vtopila v skrivnosti, v bridkosti in sladkosti križa, je pa njen nebeški Učenik tudi prav kmalu vzel v šolo trpljenja. Noben služabnik božji ni prišel do svetosti in nebeške slave po rožicah tega življenja, vsak je hodil po poti križa za Zveličarjem; a Marjeta, učenka in gojenka s trnjem venčanega, s sulico prebodenega, z zasramovanjem nasitene Srca Jezusovega, je pa bridkosti tega Srca vse svoje življenje prav posebno ž njim delila in čutila. In v tem se bomo v teku njenega življenja posebno učili spoznavati duha te pobožnosti, češčenja Jezusovega Srca.

Zgodaj je zgubila svojega očeta. Ker je imela mati mnogo opravka z vsemi otroci in je mogla le malo doma biti, je bila Marjetina vzgoja do 9. leta skoro popolnoma v rokah poslov. V hiši so imeli neko služabnico, ki se je Marjeti zelo ljubkala in sladkala, ni bila pa pobožnega življenja. Marjeta pa ni marala zanjo, njena prijaznost je bila nedolžni deklici zoprna; rada pa je imela osebe, ki so bile po vnanje bolj neprijazne, zato pa pobožne in bogaboječe.

Potem pa so poslali deklico v neki samostan v vzgojo. Tam je, stara devet let, prejela prvo sv. obhajilo. To sveto obhajilo ji je zagrenilo vse posvetno veselje in kratkočasje. Če sem se ga — pripoveduje — tudi hotela udeleževati s svojimi tovarišicami, bilo mi je, kakor bi me nekaj stran vleklo in klicalo v kak skriven kot. In ni em imela prej miru, dokler se nisem tej sili vdala. Potem me je gnalo, da sem začela moliti. Če me ni nikdo videl, sem

molila razprostrta po tleh ali na golih kolenih ali pa pogostokrat poklekovaje. Zelo neprijetno mi je bilo, če me je pri tem kdo opazil.

Rada je posnemala redovnice; zdelo se ji je, da so svetnice, in če bi ona postala redovnica, da bi se tudi posvetila. To je vzbudilo v njej močno željo po redovništvu. Vendar so se ji zdele te, pri katerih je bila, premalo stroge; ker pa ni poznala drugih, je želela pri teh ostati.

Potem pa jo je napadla huda bolezen, tako da štiri leta skoro ni mogla hoditi. Bila jo je sama kost in koža, tako da so jo morali vzeti iz samostana. Ni bilo drugega pomočka zoper njeno bolezen, kakor da so jo obljubili Mariji, če ozdravi, da bo kdaj postala njena hči. Kakor hitro je bila ta obljuba storjena, bila je Marjeta zdrava. — Marija pa jo je odtlej v svoje prav posebno varstvo vzela. Vodila jo je kakor svojo hčer, učila izpolnjevati voljo božjo, pa tudi grajala njene napake. Nekega dne, ko je Marjeta molila rožni venec sede, prikaže se ji Marija rekoč: „Jaz se čudim, da mi tako zanikrno služiš!“ Teh besedi ni mogla nikoli pozabiti.

Kljub temu pa je kmalu, ko je ozdravela, pozabila svoje obljube in se vdala posvetnosti, nečimurnosti in zabavam. Tako pravi sama; vendar ta posvetnost ni bila še kaj grešna. Mati in bratje so jo preveč radi imeli, ji vso prostost dovolili in jo s tem kolikortoliko razvadili. Glejte, če se je to celo pri tako izvoljenemu otroku zgodilo, kaj stori prevelika ljubezen in popustljivost šele pri navadnih otrocih! — Bog pa ji je odprl oči in ji pokazal, da pot veselja ni ona, na kateri jo Bog hoče imeti, marveč — pot križa.

(Dalje)

V tolažbo.

9. junija l. 1881 je umrl v Parizu slavni katoliški pisatelj Alojzij Gaston pl. Ségur (izgovarjaj Segir), kanonik in hišni prelat Njega Svetosti sv. Očeta. Ne dolgo potem, ko je bil posvečen v duhovnika, ga je zadela ena izmed največjih nesreč, — oslepel je. Njegova mati in sestre so žalovale vsled tega hudega udarca,

prelat sam pa je spoznal tudi v izgubi pogleda božjo dobroto. In res, slepota ga ni prav nič ovirala pri njegovem neumornem delu za blagor duš. Kdor ne ve, da je bil slep, pa bere in sliši, koliko izvrstnih knjig je napisal, koliko katoliških podjetij vodil, ta ne bo verjel, da zanj ni sijalo solnce. Le radi ene stvari

pa je bil nad vse žalosten: božjega Srca Jezusovega v presveitem Zakramentu ni mogel več tolikrat in na prejšnji način častiti. To je bila za njegovo otroškopobožno srce najhujša muka. Zato se je dal peljati leta 1856 v Rim k svetemu Očetu, da bi ga prosil, naj mu dovoli imeti najsvetejši Zakrament pri sebi v stanovanju. Te pravice pa ne dovolijo radi, zato pa tudi sv. Oče spočetka prošnje niso uslišali. Ko pa so pogledali prosilca in opazili na njegovem obrazu izraženo globoko, tiho žalost, se niso mogli več premagovati. Blagi Pij IX. so objeli slepega duhovnika, ga pritiskali na srce in rekli: „Dovolim ti najsvetejši Zakrament — ad consolationem — v tolažbo.“ Kdo si more predstavljati veselje Sežirjevo. Ni vedel, kako bi se zahvalil. — Doma je dal prenarediti sobo v lepo kapelico in napisati

na tabernakelj z zlatimi črkami besede sv. Očeta: „Ad consolationem — V tolažbo.“ Velik del svojega življenja je prebil v tej kapelici, pogostokrat po polovico dneva, vsako noč pa najmanj dve uri. Često je rekel: „Za troje hvalim vsak dan Boga: prvič, da sem duhovnik; drugič, da sem slep, in tretjič, da imam vedno pri sebi najsvetejši Zakrament.“

Na vsakem tabernaklju, v veličastnej katedrali in v preprostej vaški cerkvi, je napis: „V tolažbo!“, dasi tudi ga ne vidimo. Saj je vendar naš Zveličar samo zato navzoč v najsvetejšem Zakramentu, da nas tolaži v preganjanju in podpira v vseh težavah! Če si obupan, si si sam vzrok, kajti tudi tebi je odprto pre-dobro srce Jezusovo in sočuvstvuje s teboj — samo da se z zaupanjem obrneš do njega in neomahljivo veruješ v njegovo ljubezen.

Apostolsko delo v Marijinih družbah.

Razprava o „apostolskem delu“, ki jo pri- naša „Bogoljub“ na prvem mestu, velja vsem bravcem; vsak je poklican k temu delu. Toda v prvi vrsti velja — kakor že povedano — Marijinih družbam in družabnikom. Ti so poklicani k temu delu še posebno, ker so se k temu še posebe zavezali pred podobo Marijino, rekoč: „Skrbel bom po svojih močeh, da ti bodo služili tudi drugi“. Morda se marsikdo, ki je bral to pred oltarjem, ni zavedal, kaj s tem reče in kakšno dolžnost prevzame; toda, glejte, pomen teh besedi je ta. Če se tega niste doslej zavedali, zavedajte se dobro odslej.

Prav v samem bistvu Marijinih družb je apostolsko delo, zato je to izraženo v posvetivni molitvi; povedano pa tudi na dveh mestih v družbenih pravilih, katera bi moral

vsak družabnik pač dobro poznati in znati.

— Vsak Marijin družabnik bi se moral živo zavedati: Dolžnost moja v družbi je dvojna: sam moram lepo živeti, pa k skupnemu napredku v dobrem moram kaj pripomoči. (Glej škofijska pravila str. 1, 14, 15.)

Od nekdanj so se Marijine družbe v apostolskem delu odlikovale. To je bila njih slava in njih moč. Družbe so časih cele dežele pokatoličanile ali vsaj versko poživile. Zgodopisca P. Svoboda S. J. so nekdanj vprašali, kaj meni, da bi bilo češko kraljestvo po strašnih husitskih vojskah pokatoličanilo. „Marijanske kongregacije“, bil je kratek odgovor. Kako neizmerno veliko je pripomogla k verskemu življenju v Ljubljani in po Slovenskem prva Marijina družba v Ljubljani, lahko berete v knjižici „Slava Mariji ob tristoletnici . . .“ Ljubljana

ob začetku Marijine družbe in pa ob času njene cveta je bila kakor noč pa dan.

Kjer in kadar so Marijine družbe cvetele, so tudi apostolsko delale; notranja moč se je tudi na zunaj razodevala. Kjer in kadar so samó reyno životarile, tam ni bilo na zunaj dosti čutiti. In takó bo tudi sedaj, v naših dneh, z našimi družbami.

Naše družbe morajo na to plat večjo pozornost obrniti! To se je poudarjalo pri 2. in

3. shodu družbenih vodnikov. To jim bo dalo večje življenje. Družbe bodo razvijale večjo delavnost, pa bodo pri tem tudi same nekaj pridobile. Če drgneš les ob les, se oba ogrejeta: uni, katerega drgneš, in ta, s katerim to delaš.

Delovanje v tem oziru bi bilo potrebno tudi organizirati, urediti. Po mestih je seveda prilike in potreba za apostolsko delo neprimerno več kakor na kmetih; in tam imajo pri dobro urejenih družbah to delo lepo porazdeljeno, imajo v ta namen narejene razne odseke. Morebiti bi pa to tudi pri naših družbah šlo. Pri sejah predstojništva, ki se morajo vršiti večkrat na leto, naj bi se razgovarjalo in posvetovalo ne samó o golih vnanjostih, o venci in trakovih, — kar je sicer tudi potrebno — a tudi o tem delu. V zadnjih dveh številkah „Bogoljuba“ lanskega leta imate naštetih nič manj kot 14 točk, v katerih se lahko apostolsko delovanje pojavlja. Pa se dobé še druge točke, na katere bomo še prišli. Razdelé naj se vlogo! Oglasé naj se in naj se zapiše: Kdo prevzame skrb za razširjanje časnikov, kdo bo delal propagando za treznost, kdo se želi posvetiti skrbi za misijone, kdo bo obiskaval bolnike, kdo skrbel za lepšanje cerkve, zlasti družbenega oltarja, kdo delal zoper to in ono razvado v župniji itd. itd. Vsak odsek naj si izvoli enega načelnika; udje odseka naj imajo večkrat skupne posvete, v katerih se pogovarjajo, kaj so že storili in kaj bi se dalo še storiti. — Duhovnik ne more vsega sam storiti, imeti mora pomočnikov na strani. Kdo drug pa je bolj poklican, kakor Marijini otroci, da so dušnemu pastirju v pomoč in njegova desna roka? Družabniki ne smejo biti mrtvi, leseni, biti morajo „za porabiti“. Ampak organizirati se morajo za to pomaganje!

Na ta način bi prišlo večje življenje v družbe. Morda bi se že mnogi mlačni družabniki pri tem vneli. Če človek nima nič opraviti, če po zimi pri miru stoji, ga zebe, je mrzel; če dela in se giblje, se pa ogreje. Če ima človek s čem opraviti, posebno če kaj doseže, ga začne to veseliti; vsak uspeh znova podkuri njegovo gorečnost.

Predvsem prosimo družbe, katere ne želé le životariti, ampak pravega marijanskega duha in pravo marijansko življenje gojiti, za tri reči:

1. Družbe, ki še niso vpeljale škofijskih pravil, naj bi jih vpeljale. Nekatere družbe imajo silno kratka in suha pravila; šest točk, pa je konec. Res so od škofijstva potrjena, ker obsegajo vse bistvene točke, a udje od takega suhega okostja nimajo nič. S tem bi se vpeljala enotnost v naše družbe, in enotnost je gotovo lepa reč. „Saj še nisem vedel, da imate taka lepa pravila“, je rekel pred kratkim neki gospod. Dobé se pri Ničmanu v Ljubljani in pri Krajcu v Novem Mestu po 6 h.

2. Naj poskrbe zdaj o Novem letu, da bodo končno enkrat, kakor je predpisano, vsi udje brali „Bogoljuba“. Ni li koristno in potrebno, da tole, kar tu pišemo in bomo še pisali, bero vsi družabniki? Družbe, ki tega ne store, gotovo ne bodo tudi kakega drugega delovanja veliko razvijale. Po številu naročnikov se lahko sklepa, vlada li v družbi gorečnost ali mrzlota.

3. Naj vročé družabnikom knjižico „Slava Mariji ob tristoletnici...“ Tristoletnica je sicer že minula; toda nič ni bolj zmožno podati Marijinim otrokom prav pojem in zmisel o Marijini družbi, pravega marijanskega in tudi apostolskega duha kakor to, kar se v tej knjižici bere. Poznamo družbo, v kateri je bilo ukazano: „To mora vsak prebrati; če ne more sam naročiti, naj se vzameta skupaj dva, trije, kvečjemu štirje!“ In zgodilo se je tako. Dobi se pri Ničmanu v Ljubljani po 40 h. Torej sezite po nji!

To troje bi bil nekako začetek, podlaga nadaljnemu živahnemu gibanju in delovanju v družbah.

Prepričani smo, da bodo — gotovo tudi ne vse — pač pa mnoge družbe z veseljem sprejele to, kar se jim tu pové, in po svoji moči tudi izpeljale.

Torej pa končamo zopet: Z novim letom — nova živahnost, nova gorečnost pri naših Marijinih družbah! Na delo apostolsko!

(Konec prihodnjič.)

Pod Marijinim banderom.

Pod tem naslovom bomo prinašali raznolike sestavke, zadevajoče Marijine družbe, v ta namen, da naši Marijini družabniki bolj in bolj spoznajo družbe lepi namen in visoki poklic, se bolj vglobé v pomen in duha Mar. družbe, bolj vnamejo za nje vzore, ter tako postanejo pravi Marijini otroci po duhu in resnici, naše družbe pa se splošno izpopolnijo in povzdignejo na ono višino, na kateri bi morale biti. Nauki bodo prepleteni z zanimivimi zgodovinskimi podatki.

Z milim Detetom nam zdaj
Blagoslov, Marija, daj!

Namen Marijine družbe.

1. Prav posebna ljubezen in pobožnost do Marije.

Škofijska pravila Marijinih družb v začetku takole govoré:

Marijina družba ima namen:

1. Gojiti med svojimi udi prav posebno ljubezen in pobožnost do Marije — (dolžnosti do Marije).

2. Ude napeljevati, da s pomočjo Marijino zgledno žive in si prizadevajo za popolnost krščanskega življenja. — (Dolžnosti do sebe).

3. Da udje tudi na druge dobro vplivajo in za dobro vnemajo, ali apostolsko delujejo — (Dolžnosti do bližnjega).

Ostanimo zaenkrat pri 1. točki: Češčenje Marije!

Vsak veren kristjan časti Marijo in se šteje srečnega, da ima za mater ono, ki je bila mati Bogu samemu, pa je tudi njega pod križem za sina sprejela.

Toda pobožnost in ljubezen „Marijinega otroka“ mora biti večja in pristrčnejša, kakor navadnih kristjanov. Ta pobožnost obstoji zlasti v tem, da se Marijin otrok Mariji popolnoma preda, izroči in posveti, da nekako neha biti sam svoj ter pride popolnoma v last in posest Marijino. On stopi popolnoma v njeno službo, ne samo za nekaj časa ampak za celo življenje, z dušo in tele-

som; njegovo življenje, njegovo delo, njegove molitve in daritve, njegovi boji in trpljenje veljajo Mariji. On ljubi vse in se posluži vsega, s čimur more Mariji to svojo popolno vdanost in služnost pokazati. Češčenje Marijino v družbi ne zahteva od družabnika samo kake češčene-marije in tudi ne samo kakega rožnega venca, ampak zahteva celega človeka in celo življenje človekovo. On ves, kolikor ga je, živi za Marijo, po Mariji pa za Boga.

Ta popolna vdanost Mariji je izražena v „posvečenju“, oni molitvi, katero družabnik v slovesnem trenutku sprejemanja v družbo moli vpričo cele družbe pred podobo Marije. To posvečenje sicer ni prava „obljuba“ v cerkvenem pomenu, kakršna veže pod grehom, vendar je nekaka prisega Mariji, podobna prisegi, ki jo daje vojak cesarju, obetajoč, da ne bo nikdar postal nezvest, nikdar pobegnil od njegove zastave, če bi tudi kroglice švigale okolu njegove glave.

V tem slovesnem trenutku govori družabnik pomenljive besede:

„Jaz te izvolim danes — vpričo svojega angela varuha in vseh božjih svetnikov(!) za svojo gospo, zavetnico in mater.“

Pretehtajte, Marijini otroci, koliko imajo te besede, in kaj ima vsaka posebej v sebi!

„Za svojo gospo“. Če je ona gospa, si ti njen služabnik. Služabnik mora natanko slušati svojo gospo, na vsak njen migljaj paziti. — To svojo služabništvo je hotel neki posebno vnet kongreganist v južni Ameriki pokazati s tem, da si je z žarečim železom užgal na čelo ime „Marija“, kakor so nekdaj sužnjem užigali na čelo znamenje njih sužnosti. Hotel je celemu svetu pokazati, da je služabnik Marijin. Tebi sicer tega ni treba pisati na čelo, pa zapiši si — v srce, in pomni vedno, da si dolžan z vsemi svojimi močmi služiti, dopasti Mariji.

„Za svojo zavetnico“. Zavetnica je več kot gospa. Če je ona tvoja zavetnica ali varuhinja, si ti njen varovanec; ne služiš ji le, ona pa ukazuje, ampak ona te tudi varuje, zate skrbi. Razmerje med njo in med teboj je postalo že ožje, pristrčnejše. — Lep zgled popolne vda-

nosti in podložnosti je dal ogerski palatin, knez Pavel Esterhazy, ki je vsa svoja posestva slovesno Mariji izročil, in samega ne za neomejenega gospodarja ampak samo za užitek vseh teh reči. — Srečen ti in v dobrem varstvu, če se s celim srcem podaš pod mogočno Marijino varstvo!

„**Za svojo mater**“. To je največ, kar je mogoče izreči. Če ona mati, si ti sin, hči. Razmerje med vama je postalo najožje, najpriskrajše. Več kot mati, ti Marija ne more biti; tesnejše vezi in nežnejšega razmerja ni. Srečen človek, kaj si moreš več želeli?! — Prekrasen

zgled sinovske ljubezni do Marije je dal cesar Ferdinand III., ki se je Mariji takole posvetil: „Tebi izročim sebe in vse svoje, ženo in otroke; Tebi rimsko cesarstvo, čegar glava sem; Tebi svoje dedne dežele; Tebi in Tvojemu varstvu svoje ljudstvo in svojo vojsko. Tvoja naj so moja posestva in kraljestva, moja cesarska krona, Tvoji moja ljudstva in vojske. Ti jih varuj, Ti po njih zmaguj, vladaj in v njih gospoduj! Tako obljubljam, tako molim. 1630. Iz ljubezni in dolžnosti, Ferdinand“.

Tako je molil cesar. In ti, preprosti, kmečki fantič?

Slovenski svet — Marijin dom.

Kako si lep, slovenski svet,
s prekrasnim plaščem si odet,
kjer te poljubi solnce zlato,
sto cvetk pokrije tvojo trato,
vpogiblje klasje se bogato
in grozd zori.
Častito-sivi velikani
te čuvajo — zvesto ti vdani —
za davnih dni;
s ponosom zro v zrcalo jasno
slovanske reke, bistre Save
valovi pojejo sloglasno
pozdrave bratske sinom Slave.
Slovenska zemlja, lepa si! . . .
Narava te je okrasila,
ti venec lavorik povila,
nad tvojo glavo ga drži. —
A več kot to
na tvojih tleh še zre oko.
Na desno, levo, vsepovsod
se dviga križ v oblake jasne.
Komu je stavil hiše krasne
na vernih tleh slovenski rod?
Mariji, ki je stvarstva cvet,
njen dom je ves slovenski svet.
Na sivi skalnati pečini
oznanja zvon Kraljice čast,
med zlatim poljem tam v dolini
je dom Marijin — njena last.

Še več! Pobožna mati Slava,
otroke si rodila ti,
Marijo da tvoj sin časti,
njo kot kraljico pripoznava,
za njo naj dela, se bori;
krasi naj ga svetinja bela,
ti sama si mu jo pripela,
Tudi Brezmadežne zastava
je krasno delo tvojih rok;
zato te blagoslavlja Bog.
Na tvojih tleh, slovenski svet,
je vse Mariji posvečeno,
tajnostno jo pozdravlja cvet,
in slavček pesem zna le eno:
„Marija!“ tiho-mil je spev,
„Marija!“ rajsko-čist odmev.
Mariji solnce vence vije,
ko na slovensko zemljo sije.
Moj dom, ponosen si lahko,
zavest te sladka osrečuje,
da te Brezmadežna varuje,
da njeno čuva te oko.
Da, mili moj slovenski kraj,
z lepoto dal si tisoč sreč,
z Marijo dal si mi še več,
postal si zemeljski mi raj.
Zato te ljubim in te bom
slovenski svet — Marijin dom!

Iskrice za Marijine otroke.

1. Postavi besedo „Marijin otrok“ za stražo pred usta, pred oči in pred srce“, — noben sovražnik ne bo našel vhoda.

2. Kongregacija je šola prijateljstva, toda onega blagega prijateljstva, ki se približa Bogu. Posebna prijateljstva, ki so izrodek čutnosti in samoljubja, pa so turi in kužne bule na telesu Marijinih družb in strupen dih za versko-čednostno življenje.

3. Slabo branje je kakor opij (strjen sok iz makovih glav); kdor ga vživa, izgubi polagoma voljo in čut za vse, kar je vzvišenega, blagega in nežnega v srcu. Tak človek, ki se

ukvarja s slabim branjem, odmrje za vse dobro, ne da bi čutil. Če ga posvariš, ti bo odgovoril: „Meni nič ne škoduje; ne vem, da bi bil zato slabejši.“ Zadnji stavek je žal, resničen!

4. Marijin otrok. Ta beseda prekosi vse naslove plemstva; je angel, ki svari in donaša sigurno srečo; je najkrasnejša stanovska pridiga; je najboljšo ogledalo vesti; je najtrdnejši ščit; je najganljivejša Marijina pridiga, najmilejše tolažilo, je pomirjajoča uteha na zadnjo uro, je bojni klic v skušnjavah, je pravo geslo pri nebeških vratih.

Krščanska družina; njen glavni namen in dolžnost.

O Božiču in po Božiču vedno srečujemo sv. družino. Na sveti večer jo vidimo v betlehemskelem hlevcu; na Novega leta dan pri obrezovanju; sv. Treh kraljev dan v družbi teh treh sv. mož; v nedeljo pred Novim letom v tempeljnu; 1. nedeljo po sv. Treh kraljih zopet v tempeljnu, kjer se je Jezus zgubil; 2. nedeljo dobimo Marijo in Jezusa v Kani na ženitnici; 3. nedeljo je pa prav pravi praznik sv. družine. Zató je primerno, čeravno zdaj govorimo o sv. družini.

Sv. nazaretska družina je in mora biti vzor vsake krščanske družine. Božji Odrešenik bi bil lahko tudi kot odrasel človek stopil na zemljo, pa ni hotel; izvolil si je otroško življenje, izvolil mater in „očeta“, da bi nam v svojem otroškem in družinskem življenju dal zgled lepega družinskega življenja za vse čase.

Gotovo pa je, da je bila sv. družina ustanovljena samó zaradi božjega Deteta. Po njej

je imel Odrešenik v svet vpeljan biti. Njemu je veljalo, okolu njega se je sukalo vse življenje, vsa skrb, vse veselje in vsa žalost v tej družinici. Le za njega sta Marija in Jožef živela, le nanj mislila, zanj skrbela. On je bil prvi in glavni, da, edini namen sv. družine.

Tudi pri vsaki drugi družini so prvi in glavni namen otroci. Sicer ima družina tudi še druge namene: medsebojno pomoč, podporo in tolažbo zakonskih itd., vendar prvi in glavni namen so otroci.

Če se ne bi bilo treba staršem brigati za nič drugega, kot za telo svojih otrok, se ne bi dosti razlikovali od brezumnih živali. Te skrbe že vsled naravnega nagona za svoje mladiče, grejejo jih, hranijo, branijo in jih vsposablajo za nadaljno življenje. Starši pa se morajo predvsem truditi, da vzgojé iz svojih otrok dobre kristjane, vnete služabnike božje, ki naj postanejo dediči nebeškega kra-

ljestva. Sveta dolžnost jim zapoveduje, da morajo na duše svojih otrok ravnotako, da, še veliko bolj paziti, kot na njih telo, da bodo lahko dajali odgovor pred nebeškimi Sodnikom.

Ker pa je zato neobhodno potrebno, da so otroci v veri dobro poučeni, ne smejo starši ničesar opustiti, kar to pospešuje. „Vi ste apostoli svojih družin“, jim kliče sv. Križostom, „in hiše, ki v njih prebivate, naj bodo cerkve, kjer se neprestano oznanjuje božja beseda.“ S tem hoče reči cerkveni učenik: Kakor je Zveličar ukazal apostolom, naj gredo na vse strani sveta in oznanjujejo evangelij poganom, ravnotako morajo tudi starši delati v svojih hišah in globoko v srca zasajati poslom ter otrokom večne resnice. To pa hi lahko! To je umetnost, ki ji ni lepše in bolj vzvišene. Slikarji in kiparji izdelujejo le mrtve podobe; ustvariti pa živ umotvor, ki se ga veseli Bog in ljudje, to je v resnici največja umetnost.

Nekateri starši mislijo, da so izpolnili svojo dolžnost, če izroče svoje otroke šoli, posebno sedaj, ko morajo otroci splošno hoditi v šolo. Če začno obiskovati šolo, pa menijo, da je to že prav in zadosti. Prav nič pa se ne brigajo in kaj redkokrat jim pride na misel, da bi se prepričali, kako se otroci v šoli uče. Starši ne vedo, da učiteljeva beseda le tedaj kaj izda,

če ga podpirajo starši. Kakršen je pouk otrok posebno v prvih letih, taka je večinoma njih časna in pa večna sreča.

Starši dobro vedo, kako počasi razumevajo otroci, kako težko si zapomnijo, kako so raztreseni. Z ničimer pa se te slabosti lažje ne odpravijo, kakor če starši pouk doma nadaljujejo, to, kar so otroci slišali v šoli, doma ž njimi ponavljajo in tako vtisnejo v njih srce in nedolžno dušo. Pogostokrat se starši izgovarjajo, da nimajo časa radi obilnih opravil, da imajo preveč skrbi, če hočejo prerediti otroke. Toda, ali je kako opravilo bolj važno, kot vzgoja? Za kaj naj bolj skrbimo, da preskrbimo svojim sinovom in hčeram telesni živež ali da jim damo dušne hrane, katere ne morejo pogrešati in od katere je vse odvisno? Kaj je koristnejše, ali da otroci nekoliko več podedujejo in se pri tem večno pogube, ali da jih starši z neprestanim poukom pripeljejo v nebesa in jim nekoliko manj zapuste. Sicer pa, ali bi res toliko zamudili, če bi svoje otroke vsak dan poučevali vsaj eno četrt ure? Če to storijo, naj bodo prepričani, da jim bo Gospod izgubo časa stoterno povrnil, bodisi da odvrne od njih marsikako nesrečo, bodisi, da obilnejše blagoslovi njih trud.

Priprava za sveti zakon.

Mlad zdravnik se je zaročil z bogato in lepo, a kar je še več vredno, s pobožno in čednostno devico. Deset dni pred poroko gre ženin k nevestini materi, proseč jo, da bi smel sam govoriti z nevesto. Mati pa mu prijazno odgovori: »To ni mogoče; moja hči se že dva ne počuti dobro in zato potrebuje počitka.« — »Ali to mi je zelo neprijetno,« odvrne doktor, »da ne smem niti en trenutek s svojo nevesto sam govoriti; saj še nisem ž njo več kot tri- ali štirikrat govoril, in danes ji imam povedati nekaj važnega.«

»Hočem jo poklicati,« pravi mati, »če le mora biti, in v moji prisotnosti lahko ž njo

govorite; kajti sama ni še nikdar govorila z moškim.« — »No, saj končno lahko tudi vam povem, kar imam na srcu,« meni ženin. »vi pa sporočite nevesti. Sin vernih in pobožnih starišev sem bil vedno zvest sveti veri; štejem si v čast, božje in cerkvene zapovedi izpolnjevati natančno. Kajti čim bolj sem izvrševal verske vaje, tem lepša in častitljivejša se mi je zdela sveta vera. Pogovora s svojo nevesto sem želel iz tega razloga, ker sem jo hotel prositi, da naj opravi dolgo spoved in naj goreče moli te dni pred poroko, da bi izprosila obilne milosti in božji blagoslov za prihodnji zakon-

ski stan.« Mati se ni mogla pri tem zdržati solz. Vesela poda doktorju roko, rekoč: »Srčno vesela in neizmerno srečna sem, da dobi moja hči takega moža. Vaša vernost mi je porok vajine prihodnje sreče. Zagotovim vas, da bomo vsi skupaj za vaju molili in tudi svete zakramente prejeli.«

Pa to krščanskemu ženinu še ni zado-stovalo. Da bi si izprosil božjega blagoslova za zakonski stan, je naprosil svojega duhov-

nega pastirja, da so zaporedoma osem dni pred poroko darovali sveto mašo zanj in za nevesto. Ženin in nevesta sta pristopila med sveto mašo k svetemu obhajilu; prvi sprem-ljan od svojega očeta in matere, druga pa od matere, ki so vsi s poročencema vred prejeli sveto obhajilo.

Tako se pripravljaj tudi ti in božji bla-goslov ne bo izostal.

Sveti Oče Pij X. in mamica.

Dne 21. decembra 1904 je sv. Oče Pij X. sprejel v avdijenci očeta Rajmunda Necha-merja, ki je sedaj ravnatelj grškega zavoda v Rimu. Še tisti dan je oče Rajmund pisal svoji materi, vdovi Brigiti Nechamer v Er-cingu (okraj Waldshut v Švici) sledeče pi-smo:

»Predraga mamica! Nad vse prijetno in častno nalogo moram izpolniti napram Vam. Pišem Vam namreč po naročilu sv. Očeta in v njihovem imenu. Kaj ne, koliko čast za naju oba.

»Ko sem se v avgustu poslovil od Vas v preljubi domači hiši v Ercingu, ste mi iz-ročili pozdrave za sv. Očeta in me prosili, naj jim povem, da vsak večer molite za sve-tega Očeta, da bi jih Bog rešil iz rok njih-ovih sovražnikov. Takrat sem obljubil, da ustrezem Vaši želji.

»Danes pa, na praznik sv. Janeza Evan-gelista, sem bil tako srečen, da so me spre-jeli sveti Oče. Ko sem se zahvalil sv. Očetu za svoje imenovanje ravnateljem papeže-vega grškega zavoda — zaradi tega sem prosil, da bi bil sprejet — sem se ojunčil in rekel, da imam še neko naročilo, katero mi je dala moja mati ob slovesu. »Kakšno naročilo pa?« vpraša sveti Oče. Popolnoma

preprosto in kar naravnost odgovorim: »Moja mati, dobra in stara kmetska žena, ki šteje že 83 let, sv. Očeta prav iskreno pozdravlja in jim sporoča, da moli vsak večer zanje, naj bi jih ljubi Bog rešil iz rok nji-hovih sovražnikov.«

Sveti Oče so poslušali te besede jako pazljivo in nepopisljiva milina je legla na njihova lica. Nato me pozorno pogledajo in reko svečano-resno: »Naročam Vam, da ta-koj pišete svoji materi v mojem imenu: Sveti Oče se iz srca zahvaljuje za prijazni poz-drav; tudi on ji pošilja najiskrenejše poz-drave in apostolski blagoslov, želeč ji sreč-no novo leto in še mnogo let v trdnem zdravju, da bi se tem dalje mogla veseliti ljubezni svojega sina. Pišite ji tudi, da se ji sveti Oče presrečno zahvaljuje za njene molitve in se tudi za naprej priporoča v moli-tev, na katero zelo zaupa.«

»Torej, draga mamica, to so mi naročili sveti Oče, vidni namestnik Kristusov na zemlji, da sporočim Vam. Niti v sanjah bi ne upal, da mi kdaj naročijo sveti Oče, naj v njihovem imenu voščim svoji dragi mamici srečno novo leto. Zahvaliva se ljubemu Bogu za veselje, ki nama ga je pripravil; zahvaliva se pa tudi, da nam je dal tako po-nižnega in ljubenivega sv. Očeta.«

Na sveti večer.

(Zgodba.)

Bližala se je polnoč na sveti večer.

Ob koncu mesta se je dvigalo samostansko poslopje, obdano z obzidjem; cerkvena z vitkim zvonikom je stala poleg. Jasna svetloba je sevala iz oken v temno noč. Jezuitski samostan je bil to, ki so ga pred kratkim iznova otvorili. Nocojšnjo noč se bo po dolgem času pela zopet sv. maša v tem samostanu.

Tja so hiteli mnogi: možje in žene, mladina in starčki, zaviti v kožuhe in toplo površno zimsko obleko, govorili so le napolglasno, da bi tudi na cesti ne motili miru svete božične noči . . .

„Bog bodi tisočkrat zahvaljen“, je izpregovorila dobrodušna žena svoji sosedu, „da moremo zopet pri jezuitih praznovati sveto noč. Tako milo in pobožno ni bilo nikjer ob jaslicah, kakor pri njih; še ko sem bila dekla, nisem nikdar opustila, da bi ne šla tjakaj. In ko so samostan odpravili, smo mislili, gotovo se bo zgodilo, da pošlje Bog angelja z ognjenim mečem, ki bo te brezbožne roparje pokončal. Pa Bog je dopustil njihovo brezbožno početje.“

„O, še veliko hujše, še veliko hujše se je dogodilo“, je odgovorila sosedu. „Kdo bi bil le v stanu misliti, da bi bilo sploh mogoče narediti iz samostana pobožnih redovnikov kaj takega! Saj veš, kako je bilo: Drevje na vrtu so podrli in izkopali, obednico so izpremenili v hlev, dvor med samostanom in cerkvijo porabili za stajo za prešiče, cerkev za skladišče desak in druge take ropotije.“

„Iz svetišča Gospodovega so naredili ti brezbožneži jamo razbojnikov!“ tako je dejala nato druga. „Pa Bog bodi zahvaljen, da imamo zopet samostan; nocojšnjo noč bo taka slavnost pri jezuitih, da se je bosta nebo in zemlja veselila.“

„Res je tako!“ je zatrdila druga, in šli sta zopet tiho v tej sveti božični noči dalje. Čez nekaj časa pa začudeno vpraša sosedu: „Poglej no! Kaj pojdejo predsednikovi tudi k polnočnici? Vse je svetlo ondi!“

Pri teh besedah se zazreta obe doli na obširni prosti prostor, kjer se je dvigala krasna palača. Vhodna vrata so bila vsa razsvetljena. Iz oken pa je sipala luč v temno noč, kakor da bi žarelo v dvorani tisoč lučic.

Zdaj se začuje glasovir. Mogočno so doneli akordi; vesel, poskočen valček so udarjali spretni prsti. In v resnici se je plesalo: Mimoideči so razločno videli pare vrteti se v razsvetljeni dvorani.

„Ah, ah! Na sveti večer plesati — ná, to je pa že preveč!“ so se oglašali mimoideči drug za drugim z gnevom v srcu. „Če bo pa to prineslo blagoslov božji“, je dejal prileten mož, „potem pa tudi!“

In množica, ki je hitela k polnočnici, je pospešila korake, ko je šla mimo palače višjega uradnika v deželi; menda je je bilo strah in groza, da se godé ravno nocojšnjo noč take reči v tej hiši.

Bilo je tako: Pri višjem uradniku Hiskra, deželnem predsedniku, se je vršil domači ples v božični noči. Mlado in staro je plesalo na vse kriplje. Sredi dvorane pa je bilo bogato okrašeno božično drevesce postavljeno.

Predsednik sam ni plesal. Sedel je v krogu svojih ožjih prijateljev v stranski sobi ter strastno igral na kvarte in popival šumeči šampanjec kozarec za kozarčem. „Že zopet izgubim!“ je izustil prešerno ter vrgel kvarte proč.

Zdaj prične zvoniti.

„Kaj pa je to?“ vpraša predsednik.

„Gotovo pri jezuitih k polnočnici zvoni!“

„Saj res, to bo! Pustili smo jih zopet v mesto“, je kimal z glavo predsednik, nato pa rekel: „Moji prijatelji to niso! Ko bi bilo vse po moje, jaz bi jih zapodil daleč čez mejo.“

„Eh, tako nevarni menda ne bodo ti možje“, je pripomnil tovarišev eden, smeje se.

„Sem jim preveč težko cokljo podstavil“, se je odrezal predsednik. — Izvedel sem bil že prej, preden so jezuitje semkaj došli, da je eden med njimi, ki posebno dela zgago in šunta ljudstvo. Pravijo, da je naj-

boljši govornik v vsi deželi. Kmetje in meščanje hitijo po ure in ure daleč za njim. — Menda celo izpreobrača kar trumoma ljudi in, kaj vem, kaj še vse; celo čudeže zna delati, če ga gledajo ljudje na prižnici, kakor govore.“

„Aha, in temu niste dovolili, da bi se naselil v samostanu?“

„O, kaj še“, se je zasmejal predsednik. „Toda prepovedal sem mu, javno nastopati in pridigovati. Tako je zdaj ugnan ta „čudodelnik“ in za vedno pod mojim nadzorstvom. Ni li to pametno?“

Tam v temačnem zadnjem kotu je klečal pater Alfonz, znameniti govornik, ki so ga obsodili, da ne sme javno nastopati in pridigovati. Klečal je tam kakor pribit, roki pa držal sklenjeni na prsili. Razmišljal je dobroto Boga vsemogočnega, da nam je dal v odrešenje Sina, ki se je nocojšnjo noč rodil.

Zazvončkljalo je k povzdigovanju. Sin božji, božično Dete, je stopil iz nebes in je ležal na oltarju — v jaslicah. Pater Alfonz pa je molil:

„Milo Dete, Jezus, sprejmi me, ubogega grešnika, Tebi se darujem; daj mi težav in

Medtem se je pričela v cerkvi pri jezuitih polnočnica. Veliki oltar je žarel v lučicah. V globoko pobožnost zatopljen je bral predstojnik sv. mašo, orglje pa so prijetno donele in spremljale pobožno, milo petje. Svečanostna tihota je vladala v svetih prostorih, dasi je bilo ljudstva vse polno. Vse je bilo zbrano v sveti pobožnosti.

Na malem koru za oltarjem, kamor se ni videlo iz cerkve, so bili zbrani očetje jezuitje. Tiho so klečali, sledeč svetim tajnostim nocojšnje noči.

nadlog, prenašal jih bom z največjim veseljem: v čast in slavo tvojega rojstva. Jaz nisem nič, in ničesar nočem na tem svetu. Hrepenim samo po tvojem križu in po tvojega križa sramoti in teži. Tisočkrat se ti zahvaljujem, da si ukazal mojemu jeziku molčati; prosim te, daj, da čedalje bolj in bolj spoznam, da sem zadnji in najnevrednejši hlapec, ki nisem bil za vrednega spoznan, da bi govoril v tvojo čast in slavo. In, oh, prosim te pri tvojem svetem uboštvu, reši še to noč one, ki so še v zmoti in grehu, privedi jih na pot resnice

in luči in stori jih srečne v tvojem svetem miru. In če imam jaz ubogi grešnik le iskrico zasluženja in dopadenja v tvojih očeh: o, drage volje darujem to tebi, v izpreobrnjenje tvojih nasprotnikov, in predvsem za dušo svojega največjega nasprotnika tukaj v mestu!“

V tem trenutku je zadela kap gospoda predsednika v palači; nobene besede ni mogel več spregovoriti. . . .

Kakor bi mignil, so gostje izginili iz razsvetljene, veselja polne dvorane; zakaj zbalj so se, da bi ne videli mrliča . . . in ples v sveti noči je bil končan. Domači in zdravnik so se medli okolu predsednika, ki je nezavesten ležal pred njimi.

„Še je živ“, je izustil zdaj zdravnik, ki je bil vrl kristjan; „takoj pošljite po duhovnika.“

„Po duhovnika, pravite? — kam, po katerem?“ so izpraševali.

„V samostan, po enega od očetov jezuitov“, je odredil zdravnik.

„Kaj, jezuita, k mojemu možu?“ je jecala gospa predsednikova v zadregi — ona je bila s svojo ošabnostjo in neumnostjo zli duh nesrečnemu možu —; „počakajmo do jutri, potem — potem — pošljemo po kakega kanonika.“

Zdravnik pa je že poslal v samostan služabnika in gospej predsednikovi rekel: „Prevzvišenost, ako odklonite duhovnika, potem zapustim takoj vašo hišo, in prevzamete vi vso odgovornost za telo in dušo vašega moža.“

To je pomagalo. In ko je nekaj minut pozneje vstopil pater Alfonz, se je izgubila gospa predsednikova molče iz sobe.

Šlo je vse boljše, kakor so mislili: Gospod je sprejel darovanje ubogega jezuita. Predsednik je prišel kmalu k zavesti. Pater ga je tolažil, opominjal in molil zanj. Videl je bolnik večnost pred seboj, in milost božja je pomagala; opravil je dolgo spoved, nato pa ves potrjen in z vidno pobožnostjo prejel sveto potnico.

Drugo jutro je dobil zdravnik bolnika že veliko boljšega, kakor je pričakoval, in v treh dneh mu je že rekel, da je rešen nevarnosti. Nasledki mrtvouda, ki ni bil tako silen, kakor se je sprva mislilo, so se polagoma poizgubili, in po četrletnem zdravljenju je bil predsednik zopet čil in zdrav — tudi na duši; zakaj poslej je bil dober kristjan in predvsem zvest in hvaležen prijatelj svojim sosedom v samostanu, patrom jezuitom. Marsikatero uro je prebil v njihovi cerkvi, pa tudi na vrtu in v jedilnici ter našel ondi več resnice, modrosti in ljubezni kot med svetom. In pater Alfonz, ki je poslej smel zopet javno nastopati in govoriti na prižnici kot drugi Elija, je postal in ostal njegov posebni prijatelj in spovednik do smrti.

Večkrat v življenju je rekel predsednik: „Menil sem, da sem s tem, ko sem patru Alfonzu prepovedal javno nastopati, uničil njegovo pastirsko delo; pa sem ga postavil ravno na mesto, kjer ga je Bog hotel imeti: On je tiho in mirno trpel moje preganjanje ter s tem rešil mojo dušo.“

Zanimive prigodbe iz vojaškega življenja.

(Piše Frančišek Premru, vojaški duhovnik v m.)

1. Vojakovo večerno sv. obhajilo.

Bral sem v 6. št. Bogoljuba lanskega leta pod gornjim naslovom dogodek, ki je morebiti iz mojih ust po tujem peresu prišel v cenjeni Bogoljub. Mogoče pa je tudi, da se je še kje drugje zgodilo, kar sem kot bivši vojaški duhoven sam dvakrat doživel; enkrat

v adventu in drugikrat v postu. Bilo je v Gradcu, če se ne motim l. 94. ali 95., ko pride proti večeru k meni vojak, naše gore list, torej Kranjec, in me zaprosi, naj bi ga izpovedal in obhajal. Seveda sem ga začudeno pogledal. On je razumel, kaj da mislim, in reče: „Častiti gospod, drug čas ne morem priti, ker sem kuhar, ali sem od včeraj zvečer še

tešč, še pipe nisem okusil.“ Do solz ginjen sem ga vodil v frančiskansko cerkev, kjer je svojo pobožnost res pobožno opravil. Koliko premagovanje, koliko zatajevanje samega sebe, da poleg vojaških dolžnosti tudi svojo krščansko dolžnost izpolni!

Slovenski fantje, ki nosite cesarsko suktnjo in ki jo boste še nosili, posnemajte ta zgled svojega rojaka in dajte cesarju kar je cesarjevega, pa tudi Bogu, kar je božjega!

2. Lepo življenje in lepa smrt ranjenega vojaka.

19. avgusta l. 1878. je naša vojska po trdem boju vzela in posedla glavno mesto ponosne Bosne, Sarajevo. V tem boju je bil med drugimi težko ranjen lovec Tirolec z imenom Alojzij Kainc. Sovražna kroglja ga je zadela v stegno, zdrobivši mu pipo v žepu, katere kosci so s kroglo vred prodrli v meso. Bilo je veliko koruzno polje, po katerem se je njegov oddelek streljaje bližal mestu. V tem polju se je naš junak ranjen zgrudil, ne da bi ga bil kdo opazil, ker se je oddelek radi manje nevarnosti razstresen in ne celokupno boril. Tu je torej obležal brez pomoči, ker ga sanitetni vojaki preiskujoč bojno polje niso našli. Prišla je noč, rana hudo skeli, moči radi izgube krvi pešajo; kar je pa najhujši, neznosna žeja ga mori. Na pomoč klicati si ni upal iz strahu, ne bi li mogoče prišel sovražniku v roke, ki bi ga nečloveško razmesaril. Ali žeja tudi ta strah premaga. Kakor mi je pozneje sam pravil se je priporočil Materi božji, naj ga ona vodi do vode ali pa do usmiljenih ljudi. Z rokama in z zdravo nogo je plezal naprej in ranjeno nogo za seboj vlekel. Grozne so bile bolečine, ali on jih je daroval svojemu trpečemu Zveličarju in mu tako pomagal težki križ nositi. Njegovo zaupanje v Marijo ni bilo zastoj; priplezal je do vode, in ko se je okrepcal, se je vsled izgube krvi in mučne poti onesvestil. Takega so našli 20. avgusta ob 8. zjutraj in ga prenesli v vojaško bolnišnico.

Tukaj se je pokazal pravega krščanskega junaka. Kadarkoli sem ga obiskal, naj bo zjutraj ali popoldne, našel sem ga z molitvenikom v rokah. Vsak teden se je spovedal in obhajal in nikdar ga nisem slišal kaj tožiti.

Nekega dne ko pristopim k njemu, mi smehljaje pokaže srebrno svetinjo za hrabrost, od cesarja mu podeljeno. „Moj Alojzij“, mu rečem, „vidiš tako časti in plačuje hrabrost in zvestobo posvetni vladar, koliko večje plačilo pa hranj ti tebi vladar vseh vladarjev, če mu do konca zvest ostaneš!“

Kako težko sem se ločil od tega mladeniča, ko so zdravniki odločili, naj se z drugimi ranjenci prenese v drugo bolnico, eno uro od Sarajeva oddaljeno; to pa zavoljo tega, ker se je v neki sobi pokazal prisad, ki je zelo nalezljiv. Res težko mi je bilo po njem, sa mi je bil v spodbudo in v posnemanje potrpežljivosti v moji tako težki službi.

Nekaj me je tolažilo, da je prišel v dobre roke; zakaj v oni bolnišnici „Vila Čengić“ imenovani, službeno pa vojaška bolnišnica št. 15, so takrat pastirovali sedanji presvetli knezoškof lavatinski, Mihael Napotnik.

Konec januarja l. 1879. pa so bili poklicani nazaj v svojo škofijo in bolnica je bila meni izročena. Moj Alojzij je bil zopet v mojih rokah, vsaj do junija meseca, ko sem se moral za dva meseca ločiti od njega, kakor sem mislil, na zemlji za zmiraj; služba me je zvala šest dni daleč od Sarajeva zavoljo hrvaškega jezika, katerega sem zmožen.

Vrnivši se s pota, sem koj vprašal duhovnega sobrata, ki je namesto mene opravljal službo, da li moj Alojzij še živi? Reče mi: da, ali ne bo dolgo. Nemudoma dam konja osedlati in pohitim k njemu. Stopivši k njegovi postelji sem takoj spoznal, da ima moj sobrat prav, da ne bo dolgo več trpel. Lice je upadlo, da ga skoraj nisem spoznal, oči so bile krmežljave in on nekako neobčuten. Mehkim glasom ga nagovorim: Alojzij! Ko mi ne da odgovora, sem malo glasneje rekel: Alojzij Kainc! Sedaj spregleda, si mane oči, in ko me spozna, nekako veselo reče: Oh, vi ste, častiti gospod! Hvala Bogu, ki je moje molitev uslišal in mojo srčno željo izpolnil, da vas še enkrat vidim, da se vam zahvalim za vse duhovne dobrrote, ki ste mi jih delili, za vse tolažilne besede, ki so tako blažile moje srce. Potem pritisne mojo desnico na svoje blede ustne in nadaljuje rekoč: Še eno prošnjo imam do vas, da me dobro pripravite na zadnjo pot in da

za me molite, da mi naj bo Bog usmiljen sodnik. Solze so me polile in ginjen sem ga prosil, naj se on mene spominja pred božjim prestolom. Če se prav spominjam, je 11. septembra izdihnil svojo blago dušo, in 13. je bil pogreb z vsemi vojaškimi častmi. Eno uro daleč je na povelje vojaške oblasti prišla vojaška godba iz Sarajeva, ki je igrala žalostinke. Moj Alojzij je gotovo že v nebesih z vsemi izvoljenimi vesel prepeval: Svet, svet, svet, Gospod vojskinih trum!

3. Slučaj ali božja kazen?

Leta 1879 sem dobil nalog, da z vojaki 78. pešpolka, ki so bili v bosanski krajni razdeljeni, velikonočno pobožnost opravim. Navadni velikonočni čas je že minul, ali od vojaškega škofa sem dobil podaljšanje, dokler ne dovršim pobožnosti. V Otoku na Uni je bilo polkovsko načelništvo (regimentsstab), torej tudi vojaška godba. To sem odločil zadnji dan, da pobožnost opravi. Imel sem navado pred spovedjo vojake malo pripraviti upotrebivši priliko o izgubljenem sinu in o dobrem pastirju. Ko sem dovršil, stopim v šator, ki je bil v ta namen postavljen.

Zdajci stopi narednik (feldwebel) pred svoje podložne in jih toplo opominja, naj nikdo te priložnosti ne zamudi, zakaj Bog ve, je rekel, kdaj bomo zopet imeli priliko z Bogom pomirite se. On sam prvi stopi v šator in skesano v solzah opravi sv. spoved. Za njim so pristopili ostali razen enega, ki se ni hotel spovedati. Potem sem maševal in pobožnim vojakom podelil sv. obhajilo.

Po zajutruku sem odpotoval dalje v svojem misijonskem poslu. Nekaj čez 14 dni pridem v Prjedor in tukaj sem zvedel nekaj žalostnega, da, strašnega. Tisti dan popoldne je dobil oddelek povelje, naj se gre v Uno kopat. Tu se je zgodila nesreča; eden je vtonil in to ravno tisti nesrečni, ki je milost božjo zavrgel. Vojaki so rekli, da je bila to očitna kazen božja.

Krščanski vojak, ne zametuj milosti božje, katere si v svojem težavnem stanju tolikanj potreben!

4. Jud prosi v spomin svetinjo Matere božje.

Pred Božičem leta 1878. so poslali tedanji vojaški škof, sedanji kardinal in nadškof na Dunaju, prezvišeni dr. Anton Gruša, precejšnje število rožnih vencev in svetinj Matere božje, katere so sami blagoslovili, naj bi jih razdelil med ranjene vojake. Stopivši v sobo, jih nagovorim: „Preljubi moji! Dobil sem iz daljnega Dunaja od našega presvetlega vojaškega škofa lepe božičnice za vas. Sami so jih blagoslovili, v ljubezni se vas spominjajo in vam pošljejo svoj blagoslov. Kdor tedaj želi kak spomin, naj se oglasi.“ Prosim, prosim, prosim, se je zaslislalo po sobi. Zdaj sem začel deliti rožne vence tistim, ki jih niso imeli, drugim pa svetinje. Od postelje do postelje idoč, pridem do postelje ranjenega žida; krogla mu je zdrobila peto. Kakor vedno ga tudi sedaj prijazno nagovorim vprašaje ga, ali ga rana še boli. On mi odgovori: „Ne vem, ali sem se bolečin navadil, zdaj ni več tako hudo.“ Že sem se od njega odvrnil, da grem dalje, ko me pokliče: Častiti gospod! In ko se mu nazaj približam, me zaprosi, naj tudi njemu dam svetinjo. Malo osupnjen mu rečem: „Vi ste Izraelit in zato vam vaše želje ne morem in ne smem izpolniti, zakaj te svetinje so blagoslovljene in nam katoličanom svete, visoko jih spoštujemo visoko in na prsih nosimo, to nikakor ne gre da bi se mogoče oskrunile.“ Častiti gospod! mi reče, in zraven tako proseče pogleda, da me je kar ganilo. Častiti gospod, obljubim vam najsvetejše pri spominu svoje matere, katero sem tako ljubil, da bom svetinjo tako imel v časti, kot njen spomin. Take prošnje nisem mogel prezreti. Obenem prešine me misel: morebiti ga hoče Marija pripeljati v naročje svete katoliške Cerkve. Podam mu svetinjo, opominjevaje ga obljube z besedami: Naj vam bo v časni in večni blagor! Vesel poljubi svetinjo in jo obesi okoli vratu.

Kako osramoti ta žid premnoge, ki se katoličani imenujejo, ki pa najsvetejše stvari zametujejo, sramote in v blato gazijo!

(Dalje prihodnjič.)

Lilija z Marijinega vrta.

(Zgled Marijinim otrokom).

Po zimi se navadno ne govori o cvetlicah, najmanjše še o lilijah. Mrzle jesenske sapa so jim zapele mrtvaško pesem. Če je še kje katera samovala, čakala je samo smrti, ko jo sneg zavije v svoj mrtvaški plašč, kakor starček pričakuje bele žene — smrti.

A vseh cvetlic vendarle ne popari slana, sneg in zima. V mislih so mi lepe čednosti, ki rastejo iz močne korenine — božje lju bezni. In ljubezen je močnejša kot smrt. Če se ta nebeška cvetlica vkorenini v duši, je ni nobene sile, ki bi jo mogla izruvat, kakor piše sv. Pavel (Rim. 8. 39.): „Ne smrt, ne življenje . . . ne druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni božje.“

Take cvetlice ne cveto le poleti, njihovo cvetje se nikdar ne osuje. Nebeški vrtnar jim priliva, sadi jih v mladeniška in dekliška srca — Marijina družba. Duh teh cvetlic sega do nebes. Presajene v nebeški raj — tamkaj cveto in dijejo na veke! „O kako lep je čist rod!“ — Cvet sv. Cerkve, veselje svoje Matere so čiste duše.

Redke so take rajске cvetlice zato pa tem ljubše. „Kadar se očem odtegnejo, po njih hrepenijo, in kronani vekomaj obhajajo zmago, ker so zmagali boj za plačilo neomadežnosti.“ (Prim. Modr. 4. 1 - 2).

O taki liliji se bere v pričujoči zgodbi.

Dne 29. marca 1897. je umrl v Le Pojé na Francoskem Marijin družabnik, 17 letni mladenič Andrej Trišé. Dobri stariši so mu bili že zgodaj vcepili v srce veselje do molitve in stud pred grehom. Šele šest let starega pošljejo ga stariši v zavod „Naše ljube gospe Francoske“ pod vodstvom šolskih bratov v šolo.

Kakor se lilija dan za dnevom lepše razcvita, tako so se razvijale lepe čednosti v duši malega Andreja, ki ni rasel samo v starosti, ampak po zgledu Jezusovem tudi v modrosti in milosti pri Bogu in dobrih ljudeh. Vsem je bil v zgled pridnosti in resnične pobožnosti. Kako srčna je bila njegova pobož-

nost, se je pokazalo zlasti, ko se je pripravljaj k prvemu sv. obhajilu. Z veliko vestnostjo se je trudil pripraviti Zveličarju vredno prebivališče v svojem srcu z gorečo molitvijo, s čuječnostjo in zatajevanjem. Na dan prvega sv. obhajila si je zapisal v svoj dnevnik besede: „O Jezus, ti si zdaj prišel prvokrat v moje srce. Ostani vedno moje življenje in moja ljubezen. Tvoj sem, o Jezus, in hočem ostati samo tvoj! Vsi, ki me imate radi, mi pomagajte Gospoda za to veliko milost vredno zahvaliti!“

Od sedaj nadalje je prejemal sv. obhajilo vsako nedeljo, vsak prvi petek v mesecu in vse Marijine praznike. Vsi so se čudili nenavadni resnobi in zbranosti dečkovi, ko se je bližal mizi Gospodovi. V zahvalo je z dovoljenjem predstojnikov porabil celo precej prostega časa, ko so se drugi kratkočasili. O njegovi notranji pobožnosti pričajo besede, ki jih je bil zapisal v svoj dnevnik: „Jezus zopet prebiva v mojem srcu. O moja edina ljubezen, koliko hvale in ljubezni sem Ti dolžan, da si že v mladosti vzel v posest in oblast mojo dušo. V sv. obhajilu zadobim čistost srca in stanovitnost v dobrem.“ Nekega součenca je vprašal Andrej malo pred smrtjo, če nič ne čuje po sv. obhajilu v sebi glasu božjega Zveličarja. Ko oni odmaja z glavo, reče mu Andrej: „O, jaz pa ta glas prav dobro razločim. Ne morem ti dopovedati, kako srečnega se takrat vselej čutim!“

Kakor prvo, tako lepo je bilo njegovo zadnje sv. obhajilo, ki ga je prejel dan pred smrtjo. Nebeško veselje je bliščalo z njegovega obličja. „Nič se ne bojim stopiti pred Boga“, je rekel okoli stoječim, „saj sem ga vedno ljubil in ga srčno želim gledati. Nikar ne kličite več zdravnika, ker smrt mi je sladka.“ Dasi smrtno bolan, bil je po sv. obhajilu ves miren in zbran in je pričujoče samo prosil, naj mu pomagajo Zveličarja zahvaliti.

Že v rojstni hiši se je bil navzel srčne pobožnosti do Matere božje. Kmalu je bil v

zavodu tudi sprejet v Marijino družbo, v kateri se je tako odlikoval, da je bil od tovarišev izvoljen za načelnika. Tudi to častno službo je tako vestno in modro opravljal, da si je pridobil hvalo družbenega voditelja ali predsednika, kakor tudi naklonjenost sodov, ki jih je znal vneti za otroško češčenje blažene Device Marije. Vedno je vedel pomagati z dobrim svetom, če je bilo pa treba, se tudi ni obotavljal resno posvariti. Štel si je v tako čast, biti Marijin družabnik, da je v pismih poleg navadnega podpisa vedno tudi ta pridevek pristavljaj.

Kot goreč družabnik je rad molil sv. rožni venec, ne samo doma, ampak celo med potjo na sprehodu. Najljubše mu je bilo, če je mogel pregovoriti kakega prijatelja, da sta ga skupaj molila. V svoji poslednji bolezni jih je zmolil po 6, 7, včasih celo po 12 na dan. Pač res je, kar se bere v „Hoji za Kristusom“, da bolezen razodene, kakšen je človek.

Pri svojih spovedih si je vselej natančno določil in zapisal trdne sklepe, ki jih je izročal Marijini priprošnji.

Posebno se je v skušnjavah, ki jih je tudi on imel, k nji zatekal. Zapisal si je kot sklep: „V skušnjavi bom molil molitvico: O gospa moja, o mati moja itd.“ . . . in „Ljuba mati Marija, jaz hočem biti čist“. Prosim te, o Bog, ohrani mojo dušo vedno čisto in neomadeževano kot lilijo, da bom posebno dopadal tebi in preblaženi Devici.“ — Nevarnosti se je skrbno izogibal. Nespodobni pogovori so mu bili v dno duše zoprní. Znal si je poiskati samo dobrih, zanesljivih tovarišev.

Čutil je v sebi višji poklic. Hotel je postati redovnik — šolski brat. Lepo je prosil Boga, naj bi mu dal milost spoznati svoj poklic. Zapisal je takole: „Božje Srce Jezusovo, vsega se ti izročim in ti obljubim, da ti bom služil celo svoje življenje. Ponižno te prosim, daj mi bolj in bolj spoznati, kaj od mene zahtevaš. V ta namen bom še več molil in se zatajeval Moje srce nima drugih želja, kot tebi služiti in duše reševati.“

Ker je bil premlad, moral je ta svoj namen še odložiti.

Kako zelo se je trudil samega sebe posvetiti, pričajo sklepi, ki jih je bil napisal kot vodilo za šolske počitnice l. 1896. med drugim tako-le:

1. O počitnicah bom v vsem dopadal božjemu Zveličarju in se ravnal po zgledu sv. Alojzija;

2. Nikdar ne bom opustil jutranje in večerne molitve. Opoldne bom zmolil dve desetki (skrivnosti) sv. rožnega venca, eno za stariše, drugo za sodružabnike;

3. Vsak teden bom prejel sv. obhajilo.“

Nad vse potrpežljiv je bil v bolezni. Molil je: O Jezus, kako dobra je tvoja roka celo ob času najtežjih poskušanj. Če hočeš, rad trpim tebi v čast!

Ko se je nek tovariš pritoževal, da ga zob boli, mu reče Andrej: „O ko bi ti vedel, koliko zasluženja si lahko s tem pridobiš! Rad bi ti jaz prevzel bolečine, ker je tako sladko za Jezusa trpeti!“

Taka duša je bila zrela za nebesa. V začetku meseca marca 1897. je zbolel in bolezen je postajala vedno hujša. Njegovi učitelji in součenci, kakor tudi stariši so opravljali za njegovo ozdravljenje devetdnevnic. Pa Bog je bil drugače sklenil in je zvestega Marijinega otroka k sebi poklical. Vesela je bila njegova smrt. Malo pred smrtjo je dejal: „Marijo sem videl, ki bo kmalu prišla pome. O kako srečen sem!“ Umrl je mlad, toda pred Bogom je dosegel častljivo starost, ker „Umnost človekova velja za sive lase, in življenje brez madeža je velika starost. Ker je Bogu dopadel, je postal njegov ljubček; in ker je med grešniki živel, je bil vzeti.“ (Modr. 4. 8 - 10.).

V zapiskih tega svetega mladeniča so našli tudi to-le zapisano: „Ali sem dober otrok Marijin?“ — „Ali more biti Mati božja z mano zadovoljna?“ Njemu je vest dajala dobro spričevanje. Kaj, ko bi se še ti, ki se tudi imenuješ otroka Marijinega tako vprašal? Kaj ti pravi vest? Kaj boš sklenil za prihodnost?

A. J.

Pismo iz Amerike.

V Clevelandu, 26. nov. 1906.

Predragi prijatelj!

Sedaj sem tukaj po dolgi, dolgi vožnji. Prebito je Cleveland daleč od Kamnika! Malo dalj bo, kakor Zapoge. No, samo da smo srečno »črez« prišli! Sedaj čakam v Clevelandu končnega škofovega določila ali dekreta. Župnija — Sv. Vida je prevelika. Razdelili jo bodo na dva dela. Novi del dobi moja malenkost. Kar ustrašil sem se te vesti, dasi sem že o tem prej vedel. Vendar o tem prihodnjič kaj več. Danes naj izpolnim samo obljubo, za katero si me prosil in katero sem Ti dal pri odhodu, da Ti bom namreč dal navodil, kaj bi se naj naredilo za varnost naših izseljencev med potjo.

Najprvo Te moram okregati. Za celih 50 K najmanj bi mi bil lahko zmanjšal potne stroške, ko bi bolj poznal družbo s v. Rafaela, katere odbornik si; ko bi bil le dobro poznal to družbo! In to je ravno, kar se mora odločno grajati pri nas: mi te prepotrebne družbe ne poznamo. Toliko tisoč in tisoč našega dobrega ljudstva vidimo odhajati »s trebuchom za kruhom« v Ameriko. Satan ima povsod svoje uradnike, po vseh štacijah, po vseh lukah, po vseh vlakih in parnikih, ki so marljivo pri delu. Mi pa — stokamo, tožimo — pa mirno to gledamo. Kako lepo imajo Nemci urejeno, dasi bi še marsikaj bolje lahko imeli. Zakaj pustimo agentom tako mirno, da delajo z ljudstvom, kar hočejo! Vendar, kaj bi javkal! Glede te stvari so moje misli te-le:

1. Po vseh krajih naj se razširi živahna agitacija, da ne gredo naši ljudje na francosko linijo, na Havre (agent v Ljubljani na Dunajski cesti). Zakaj ne: a) Tu ni nikjer zastopnika Rafaelove družbe; b) se mora iti skozi Pariz, kjer je prava Sodoma. Vsakih deset korakov stopi k človeku prodajalec razglednic. Najprej ti pokaže krajevne; toda le radi lepšega. Takoj pa nesramne, da za-

rudiš do ušes. Obenem ti pa pomigne pomenljivo. Kako žalostne reči sem videl! c) Tudi ni dobre postrežbe na parobrodu. Še mi v v drugem razredu nismo bili zadovoljni. V luki ni prilike za spoved. Nekaj fantov sem sicer dobil, da so šli z menoj k sveti maši. Drugače nj ničesar preskrbljenega.

2. Knjižica »Kažipot za izseljence« naj se povsod, po vsej deželi raširi, da bo za njo vedel vsakdo, ki se misli izseliti. Koliko potrebnih naukov za pot je v njej! To človek šele med potjo vidi. Kolike škode bode obvarovan.

3. Izseljenci naj bi pri agentu kupili le parobrodni listek. Ako mu plačajo celo vožnjo, morajo s tem seveda plačati agenta v Ljubljani, v Bazlju, v Parizu in v Havru, torej na vseh štacijah. Zastonj vendar ne morejo za nje skrbeti. Ako bi Rafaelova družba cvetela, kakor bi zaslužila, bi n. pr. sprejela v svoje varstvo izseljence v Ljubljani, jim preskrbela vozni listek do Inomosta. Tu bi bil hospic (zavetišče) a lá »Leo Haus« v New Yorku. Tu bi se potniki odpočili v zavetju poštene hiše par ur. Od tu bi se jim preskrbel listek morda do Monakovega ali še dalj, vožnje za kakih deset do osemnajst ur. Tam bi jih zopet sprejeli v hospic in tako dalje do luke. Tu bi bil duhovnik, ki bi vse še enkrat spovedal in jih pripravil za dolgo in nevarno vožnjo. Še meni kot duhovniku bi bil tako dobro del zakrament sv. pokore, predno sem se izročil nevarnemu morju, ko bi bil mogel najti priložnosti. Vsakdo, kdor je ni doma opravil, opravil bi jo gotovo, ko morje zagleda. V vseh nemških lukah je sicer za to preskrbljeno, česar v Havru ni; toda kaj, ko ni slovenskih spovednikov!

V New Yorku je »Leo Haus«. Malo majhen zavod je to, vendar za silo zado- stuje. Pa kaj, ko nihče zanj ne ve! Mene je nanj opozoril škof, ki me je poklical. Bil sem pa od 2200 potnikov, ki smo se pripeljali z »La Sovoie«, in od 9120 potnikov, ki smo

prišli tisto soboto iz Evrope v Ameriko, e d i n i, ki sem se obrnil na ta zavod. (!!)

In kako lepó je tu urejeno! Pozvoniš. Prijazni obraz redovnice te pozdravi in ti vošči odkriti in srčni »Dobro došli!« Za malo ceno ti dajo jesti, piti in spati. Na razpolago imaš različne poštene časnike. Poglavitno je pa to: na varnem si. Čutiš se lahko domačega. Tu prosiš pojasnila za nadaljno vožnjo. Preskrbe ti vozni listek, te spremijo na kolodvor, ti natanko povedo, kje in kdaj moraš izstopiti itd. In to vse brezplačno. Ako ni-maš, ti še jesti dajo zastonj in spati. In-ven-dar, tako malo vedo izseljenci za to hišo! Sedaj zidajo ravno novo večje poslopje. — Zato pravim: Za R a f a e l o v o družbo bo treba vse bolj živahne agitacije. Vse bolj marljivo bomo morali skrbeti za svoje izseljence. Tisoče in tisoče lahko rešimo, da ne bodo zašli na stranpoti že med potjo.

Ne držimo rok križem, ko je peklo pridno pri delu! Ne počivajmo, ko peklo ne pu-sti najmanjše prilike neporabljene, da nam okužuje poštena srca našega ljudstva. Zlasti za dekleta, oh, za te bo treba večje skrbi, ko se nam izseljujejo. Kaj se navadno godi v »medkrovju«, kjer je nabasano potnikov, kjer leži vse križem, to je treba samo videti. Če le mogoče, naj bi se dekleta po več skupaj vozile le v drugem razredu. Sploh tudi tukaj, koliko bi ta družba storila dobrega! Na delo, gospodine! Agitacije treba in zopet agitacije! V Ljubljni treba pisarne, urada te družbe. (O tem smo že

mного pre-mišljevali, a razbilo se je vse nad nerešenim vprašanjem: Kdo bo plačal? Amerikanci imate veliko denarja; pošljite nam ga kaj v ta namen. Ur.)

Splošno zanimanje za to družbo se mora vneti tu in tam. — Toliko o tem! Morda o priliki še kaj več!

Kako je tu v C l e v e l a n d u? Žalostno, silno žalostno. Kakor po tridesetletni vojski! Vse podivjano, vse razdvojeno. Ko me je prišel odbor farnih mož pri prihodu pozdravit, predsednik ni mogel govoriti. Jok mu je zaprl glas. Vsi so si brisali oči. »Gospod, ne veste, kako se nam hudo godi!« Več sto jih več ne hodi k maši, gotovo več kot tisoč jih ni opravilo velikonočne spovedi. Ubogi jaz, ki bom moral vse to obdelati! Zidati cerkev, farovž, šole in pa duhovno življenje popravljati. Joj, to bo težav, to bo skrbi, to bo nadlog! Vendar upam z božjo pomočjo, da bo šlo! Bog mi daj svoj blagoslov. Prvo adventno nedeljo, upam, da bomo začeli s posebno službo božjo. Najeli bomo za silo v hrvaški cerkvi spodnjo dvorano. Spomladi bomo pa začeli zidati. Prosim »memento«! — drugače bom omagal pod težkim križem. Kdor je zidal cerkev ali ustanavljal faro, ta bo že vedel, kaj me čaka. Ko bi ne zaupal na božjo pomoč, na Boga in Mamko božjo, vse bi pustil in se vrnil domov, pa se mi ljudstvo smili. — Toliko za sedaj! V kratkem kaj več. — Moli zame in moje ubogo ljudstvo! — Iskrene pozdrave!

Ves Tvoj

P. Kazimir Zakrajšek.

Pregled ver po svetu.

Jezuit P. Krose objavlja v časopisu „Stimmen aus Maria Lach“, dva zanimiva članka. V njih je obsežena cela, novejša statistika (pregled) vseh svetovnih veroizpovedanj. — Cenj. bralcem podajamo naslednje:

I.

Katoličani:

Azija	11,513.276
Afrika	3,004.653
Avstralija	979.943
Amerika	71,330.879
Evropa	177,657.261

Skupaj 264,485.922

Protestantje:

Azija	1,926.108
Afrika	1,663.341
Avstralija	3,187.259
Amerika	62,576.967
Evropa	97,293.433

Skupaj 166,647.108

Ruski razkolniki:

Azija	12,034.149
Afrika	52.479
Evropa	97,059.645

Skupaj 109,147.273

Orientalci:

Azija	2,726.053
Afrika	3,608.466
Evropa	220.394

Skupaj 6,554.913

Grški razkolniki:

Azija	436.907
Evropa	1,736.464

Skupaj 2,173.371

Skupna vsota vseh kristjanov:

Azija	28,636.403
Afrika	8,329.849
Avstralija	4,167.202
Amerika	133,907.846
Evropa	373,967.197
	<u>549,008.587</u>

Pod imenom „protestantje“, mislimo vse vernike različnih kristjanskih verskih ločin, katerih je približno 700 (!)

II. Nekristjani:

Judje	11,037.000
Mohamedanci	202,048.240
Bramini (Hindi)	210,100.000
Judijani	12,113.756
Budisti	120,250.000
Konfutsijevi privrženci	253.000.000
Taoisti	32,000.000
Šintoisti	17,000.000
Čistilci Fetiševi in pogani	144.700.000
Drugoverci	2,184.482

Skupaj 1004,433.478

Vse zemeljsko prebivalstvo šteje 1 milijardo 539 milijonov. Od teh je 35·7 odstotkov kristjanov, 13·1 odstotkov Mohamedanov, 0·7 odstotkov Judov, 51 odstotkov poganov.

Skoro polovica ljudi je monoteistov, t. j. takih, ki verujejo samo v enega Boga, namreč 762.000.000; malikovavcev 776.000.000.

Skoro polovica kristjanov (48 odstotkov) in več kot ena šestina vesoljnega prebivalstva

zmota pa je mnogotera. Ravno ta različnost ver in verskih ločin, ta silna razkosanost nam kaže, kam pride kratki človeški um, če je prepuščen sam sebi ali če se opira le sam naše. Le mi katoličani se ne moremo zmotiti, ker

Naši predniki pri prvi sv. daritvi.

je katoličanov. Katoliška vera ni razdeljena na več ločin, kakor protestantizem ali budizem, da bi imela različne verske nauke in obrede, ampak tvori eno samo celoto. Resnica je ena,

se naša vera ne opira na naš um, ampak na razodetje božje in pa na trdno, nepremakljivo skalo sv. Petra. Bodimo Bogu hvaležni, da smo mi v varnem čolnu Petrovem!

Pričujoči pregled pa mora navdati tudi vsako katoliško srce z žalostjo, ker še toliko milijonov ljudi „sedi v temi in smrti senci“ nevere. Oj, kako velika je še žetev med nevernimi narodi, ki čaka delavcev! Da, „delo je veliko, a delavcev je malo“.

Mi ne moremo celega sveta spreobrniti. A po svoji mali moči radi pomagajmo z darovi in z molitvijo, da se luč prave vere širi čimdalje bolj po svetu.

Pričujoča slika nam kaže, kako so naši predniki, prej tudi vdani malikovavstvu, prvič pri sv. daritvi božjega Sina. Kako dolgo zdaj

narod že uživa srečo prave vere! Skazujmo se Bogu hvaležne za to srečo s tem, da pomagamo, da tudi drugi čimprej dosežejo to srečo!

* * *

V Ljubljani sprejema darove naš sotrudnik, č. g. katehet **Anton Čadež**, Stolno župnišče, Semeniške ulice, št. 2., II. nadstropje, na voglu proti stolnici in semenišču. Sredi dopoldneva in popoldneva je gospod navadno v šoli; kdor želi osebno do njega, mora si izbrati primeren čas.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Kaj se godi na Francoskem?

Usodni dan za Francijo je bil 11. december, ko je nehal konkordat in so stopile v veljavo proticerkvene in protičloveške postave. Ministrski svet je sklenil, naj se duhovnikom ustavi pokojnina, bogoslovci naj se pokličejo k vojakom, naj se oddajo vladi semenišča in župnišča in naj se kaznujejo duhovniki, ki ne naznanjajo vladi vsake božje službe, tudi svete maše, z zapornom od enega do pet dni. Toda vseh 80 škofov francoskih, vsa duhovščina stoji kot en mož trdna in neustrašena ter je edina s sveto stolico, če tudi jo s silo preganjajo. Francoski katoličani so pripravljani na preganjanja!

Židovski in framasonski časopisi v svojem hinavstvu odsvetujejo vladi vsako nasilstvo, češ, da ji bo škodovalo. Tako piše judovski dunajski časopis: »Le ne spuščati se v kulturni boj! O d takih borb je cerkev še vedno imela dobiček, iz takih bojev so vzrastle najtrdnjše klerikalne organizacije . . .; zato ne ustvarjati mučencev!« — Napihovanje ministrov zato vidno pojema, ker spoznavajo, da so se zaleteli. Minister Briand se je že poprijel ne posebno modre zvižaje. Poskrbel je, naj bi svetni ljudje naznanjali vladi službo božjo, kar se je

že v par slučajih tudi zgodilo. Mož bi rad dosegel, kakor da se je cerkev udala, četudi le na videz. Toda cerkvena oblast takih naznanil ne pripozna. Pariški časopisi pišejo zoper vlado, zato je zmeda med ministri tem večja.

Nekateri škofoje so že zapustili svoja škofijska stanovanja; pariški kardinal Richard, 87-letni starček, se je naselil pri nekem katoliškem poslancu; sveti oče pa mu je ponudil nuncijsuro, to je cerkveno poslaniško poslopje.

Župniki mašujejo, kakor poprej, ljudstvo pa prihaja k sv. mašam v obilnejšem številu, prav mnogo jih pristopa k sv. obhajilu. Vlada kliče duhovnike zaradi tega na odgovor, »ker so imeli v cerkvi nepriglašene javne shode!« Kako smešno: Sv. maša — javen shod!

Upajmo, da se nasilstvo francoske vlade kmalu poleže in da zasije francoskim katoličanom solnce svobode in prostosti. Molimo v teh dneh prav goreče za francoske katoličane, zlasti duhovnike in škofoje, naj bi jim Bog dal edinost in vztrajnost v sedanjem preganjanju, potem bo ta vihar cerkvi božji gotovo v veliko poveljanje.

Framasonstvo je sovražnik, ki je le na papirju, tako menijo nekateri; toda stvar je resnejša. Ni dolgo tega, ko se je dunajski framason Zenker pri shodu za »svobodno šolo« hvalil, da

je srečen, ker sme imenovati angleškega, laškega, danskega, švedskega in norveškega kralja za svoje »brate«. Ni prazna beseda, ko je povdarjal: »Francoska se je vzbudila, za njo hoče Španska; Avstrija bo tudi vstala, pozno sicer, toda čim kasneje, tem hujši bo obračun.« Upamo, da zadnje njegove besede niso proroške. Poskušali so framasoni že v zadnjem zasedanju državnega zbora na Dunaju prodreti s takozvanim »Kancel-paragrafom«, ki so z njim hoteli vzeti duhovnikom vso politično moč, todi izpodletelo jim je... Glavno orožje katoličanom bodi dobro časopisje, ki jim bo utrjevalo krščansko zavest in pa pobijalo nevarne nakane sovražnikov sv. cerkve in krščanskih držav.

Ameriški škofje so podarili papeževemu poslaništvu v Washingtonu lepo palačo, Poslopje je postavljeno v najlepšem delu mesta in bo v kratkem dogotovljeno. Stroški znašajo 300.000 K.

Ni čuda, da kujejo na Francoskem brezbožne postave, saj je samo v Parizu, ki šteje dva in pol milijona prebivalcev, 20 odstotkov civilnih pogrebov brez duhovnika.

Zavedni katolčani v Pragi so se dne 9. dec. zbrali v mogočnem sprevedu, da so javno pokazali nevoljo in upor zoper vpeljavanje »svobodne šole«. Obenem pa so priredili praškemu kardinalu in nadškofu Skrbenskemu bakljado v zadostilo za napade, ker se je odločno zavzel za versko šolo.

V Lurdu je bilo meseca avgusta opravljenih 20.000 sv. maš, k sv. obhajilu je pristopilo 180.000 oseb, v molitev je bilo priporočenih 382.447 bolnikov in drugih častilcev Brezmadežne.

Dar papežu. Dne 28. novembra je izročil apostolski poslanik mons. Tonti sv. očetu Piju X. dragocen dar braziljskega ljudstva kot zahvalo da je imenovan tudi Braziljanec za kardinala.

Veliko delavnost in vnemo za katoliško organizacijo na Francoskem kaže zlasti mlajši rod. Tekom štirih let je ustanovila zveza francoskih katoličanov 1.500 odborov, ki snujejo razna prepotrebna društva. Ko bo organizacija splošno izpeljana, tedaj bodo pač volitve drugačne, drugačna tudi vlada, ki sedaj tako kruto zatira katoličanstvo.

Drugod in pri nas. V Ameriki se z državnimi svobodnimi šolami ne morejo sprijazniti ne katoličani, ne protestanti. V New-Yorku je zborovala zadnji čas šolska komisija, ki so zraven bili celo brezverci, kajti tudi slednji so prišli do spoznanja, kako nezdrave so ondotne šolske razmere.

Ta komisija je naravnost priznala, da je treba dvigniti naravnost in moralnost mladine, ki obiskuje ameriške državne šole; dalje se je komisija izjavila, da je šola brez npravstvene vzgoje in brez morale — nestvor in da je **vzgoja brez verske podlage brez vrednosti.** — Pri nas pa menijo nekateri, da je moderno in napredno, če vpijejo: »Hočemo svobodno šolo«.

Društvu duhovnikov molilcev, ki šteje po vseh deželah 70.000 udov, je pristopilo preteklo leto 3.000 novih članov.

Žalostna 25letnica. Dne 8. decembra je preteklo 25 let, odkar je pogorelo dunajsko gledišče na Ringu. Pri požaru je našlo smrt 500 ljudi.

Papežev zdravnik dr. Lapponi je umrl na raku.

Ponos katoličanov v Zedinjenih ameriških državah so krasne cerkve, ki so preskrbljene z vsemi modernimi napravami: s parno kurjavo, z električno razsvetljavo in kar je še enakih udobnosti. Doslej imajo katoličani 11.640 cerkva, a vsako leto zidajo do 300 novih. Prav sedaj delujejo deset škofijskih cerkva, med njimi mogočno katedralo v Brooklynu pri New-Yorku, ki je večja, kot je sv. Petra bazilika v Rimu in ba stala 25 milijonov kron.

P o d o m o v i n i.

† **Simon Gregorčič.** Dne 24. novembra je umrl ljubljene slovenkega naroda pesnik Gregorčič, ki je živel zadnji čas kot vpokojeni duhovnik v Gorici. Njegovega pesniškega talenta, njegovih poezij, ki si je z njimi zagotovil trajen spomin med Slovenci, tu ne bomo opisovali. Značaj rajnega pesnika bodo bralci »Bogoljubovi« spoznali, če podamo glavne misli pogrebne govora, ki ga je imel pesnikov sorojak istega imena in priimka. Pokojni je bil svečenik, ki je do zadnjega stal pri oltarju; (tu ga je namreč zadela kap). Bil je mož, ki se ni nikdar ustrašil pokazati svojega prepričanja; bil je pesnik, poln domovinske ljubavi, pesnik-prerok, pesnik-socialist, pesnik prevzet sv. vere in krščanske ljubezni. Pokojni Gregorčič je živel pobožno, pobožno je tudi umrl. Ko so prišli z Najsvetejšim, **stopil je s postelje, in na na smrt bolan je na tleh kleče prejel zadnjikrat svojega Odrešenika.** Pokopan je blagi pesnik v Libušnjem, v rodni zemlji. V Gorici se je pogreba udeležilo do 7.000 oseb.

Varstvo zanemarjenih otrok je namen shodu, ki se bo vršil na Dunaju od 18. do 20. sušca 1907.

Obravnavala se bodo vsa vprašanja, ki se tičejo vzgoje in skrbi za zanemarjeno mladino v Avstriji. Povabljeni so vsa društva, ki imajo dobrodelen namen. V Ljubljani je že ustanovljen zavod Salezijancev, ki mu je naloga popboljševati in vzgajati izpridene in pokvarjene dečke; žal, da ostane mnogo takih, ki bi bili godni za ta zavod, na poti pogube, ker nimajo sredstev za vsprejem. Tu bi moral priskočiti na pomoč deželni odbor z večjim zneskom; pa tudi ljubljansko mesto bi moralo razpisati nekaj ustanov, saj prav v Ljubljani se ne manjka zanikarnih otrok, ki niso za nobeno šolo, temveč le pohujšanje drugim. Na Rakovniku bi morda kaj naredili iz njih.

Nadžkoj dr. Stadler je bil meseca novembra v Lurdu in v Rimu. Sv. oče mu je podaril precejšnjo svetinjo sv. Janeza Nepomuka v dragoceni gotiški monstranci, namenjeni za cerkev Srca Jezusovega v Sarajevu.

Smrtna kosa. V Gorici je umrl frančiškanski brat Valentin Rape. Bil je tudi 6 let v sveti deželi, poprej pa vratar v ljubljanskem samostanu. Pobožnemu in skromnemu redovniku svetila večna luč! — V ljubljanskem Leonišču je umrl 27. novembra vpokojeni budanjski župnik č. g. Jan. Nep. Skvarča. Rajni gospod je bil vzoren duhovnik ter posebno vnet za čast božjo. Budanjecem je sezidal lepo cerkev, ustanovil dve Marijini družbi, izobraževalno društvo ter vse tudi skrbno in vzorno vodil. N. p. v. m.!

V Ricmanje je prišel za župnega upravitelja č. g. Jak. Ukmar, doslej kapelan v Rojanu.

Duhovske prestave na Štajerskem. Č. g. Roman Škerba, kapelan v Poljčanah je imenovan za župnika v Prevoju; č. g. Fr. Sal. Gomilšek pride od Sv. Benedikta v Slovenskih goricah k Sv. Barbari v Halozah; č. g. J. Danič od Sv. Ane na Krembergu v Pilštajn, na njegovo mesto pride č. g. Vinko Lovrenčič iz Rajhenburga; č. g. J. Kavčič iz Leskovca gre k Sv. Benediktu.

Berlin in Ljubljana. V nemški prestolici, kjer prevladuje protestantstvo, so sklenili, da bo prejel vsaki mati, ko pride otroka vpisat v šolo, knjižico, ki se v njej opozarja na nevarnost alkohola. — V Ljubljani je neki učitelj sestavil knjižico: »Kaj mora mladina vedeti o alkoholu?« ter jo ponudil, da bi mestni svet kupil nekoliko izvodov in razdelil po šolah. — Ponudba je bila odbita! —

Saj nisem nasprotnik veri. Tako je govoril v državnem zboru na Dunaju slovenski poslanec,

dobro znan po svojem nasprotstvu do duhovnikov. Morda bi mu malo verjeli, če bi ne imel dotični mož glavne besede pri dnevniku »Slovenski Narod«, ki je pisal pred kratkim tako-le: »Srečno in zadovoljno se živi lahko brez vere; — večne ali boljše bodočnosti ni« **S tako vero** se ponašajo naši naprednjaki **javno!** Pa se še vedno dobe ljudje, ki pravijo, da so dobri katoličani, kljub temu, da kupujejo, naročajo, podpirajo in bero list, ki javno širi tako brezverstvo!

Slovesno tridnevnic so obhajale koncec novembra čč. ss. karmeličanke na Selu pri Ljubljani v proslavo in na čast 16. kompiengskim mučenicam karmelitskega reda, ki so bile za časa francoske prekucije l. 1794 umorjene, dne 27. maja pa prišete med izveličane. Slavnostne govore so imeli vlč. gg.: superior P. Žužek d. J., generalni vikar prelat Flis in presvetli knezoškof dr. A. Bonaventura Jeglič.

Zavod sv. Nikolaja v Trstu je poslal poziv na usmiljena srca, ki v njem prosi, naj bi se Slovenci zavzeli za ta koristni in prepotrebni zavod, saj opravlja važno socialno delo v korist novodošlim mladenkam, oziroma brezposelnim služkinjam, ki jim preti v svetovnem, obmorskem mestu vedno velika nevarnost, da zaidejo v nepravno pogubo. Velekoristni zavod bodi torej toplo priporočen. Mnogo primanjkljaja ima že sedaj, zato se vsak dar radovoljno sprejme. Odkar obstoji, je v njem našlo varnega zavetja že 7.665 slovenskih deklet.

Duhovske vesti z Goriškega. Preč. g. dr. Frančišek Knavs, dosedanji kurat na Livku, je imenovan za župnika-dekana v Cerknem. Čestitamo! — Č. g. Valentin Batič, I. kaplan v Tolminu, gre za kurata na Livek; č. g. Albert Leban, II. kaplan v Tolminu, je imenovan za I. kaplana v Tolminu; č. g. Krištof Tomšič, novomašnik, gre za II. kaplana v Tolmin.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 3. in 4. januarjem bodo možje in mladeniči čistili Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se bode 22. ura: za praznik rojstva Gospodovega. — Uljudno so vabljeni vsi krščanski možje in mladeniči, da bi se marljivo udeleževali nočne molitvene ure. Prekoristno je češčenje presv. zakramenta ljubezni za vsacega, posebno v sedanjem času. Vsem častivcem srečno in veselo Novo leto!

Nove knjige.

»Sveta vojska. Bog jo hoče. Kdo si upa vanjo?« S tem naslovom je izšla knjižica, ki

kliče na vojsko zoper pijančevanje. Knjižica z živo besedo in z mnogimi številkami dokazuje razširjenost in škodljivost pijančevanja, ter je prepletena z mnogimi resnimi in šaljivimi pesmami ter zanimivimi podobami. Če je sploh kaka stvar zmožna ljudi zoper pijančevanje vneti, jih mora ta knjižica. Namenjena je za to, da se v veliki množini med ljudstvom razširi. Zato cena znatno pade, če se jih vzame več. En izvod stane 40 v.; če se jih vzame 10, so po 30 v.; če pa 100 so le po 20 v. Da se pridno širi, kaže to, ker se je prodalo v treh tednih že čez 3.000. Kdor hoče zoper pijančevanje kaj storiti, naj jo kupi in širi med ljudstvom. Obrnite se na: »**Društvo Abstinent v Ljubljani v Katoliški tiskarni**«. Posaamezni izvodi se dobe tudi v »**Katoliški bukvarni**«.

»**Ljudska knjižnica**« Izšel je 4. snopič s povestjo »**Darovana**«. Ta povest se bere prijetno, zanimivo. Tudi prihodnje obetajo biti dobre. Kdor si želi kratkočasnega berila, naj se naroči, da mu ne bo treba segati po slabem, »**Ljudsko knjižnico**«. Nieno berivo je pošteno. Vsakega drugega ponuivavca knjig zavrnite razun onega iz »**Katoliške bukvarne**«.

* * *

Waukegau, 20. nov. 1906. Sprejmi dragi »**Bogoljub**« v svoje dopise tudi ta moj dopis iz slovenske naselbine v Waukegau-u. Kakor sem zadnjič sporočil kako napredujemo v cerkvenem življenju, tako ti danes sporočim kako napredujemo v javnem življenju. Prve dni oktobra zbrali so se iz vseh združenih držav odposlanci K. S. K. jednote, katerih je bilo čez sedemdeset v naši prijazni naselbini. Rešili so marsikatero težko nalogo v prid in pomoč revnim sirotam in vdovam. Sprejeli smo jih kakor mogoče lepo in dostojno. Ta dan nastopilo je tudi naše novoustanovljeno slovensko pevsko in dramatično društvo »**Ljubljaničica**« prvič na oder in zapelo par slovenskih pesmic. Društvo šteje sedaj 20 delavnih udov in nekako toliko podpornih udov. Na nedeljo, 18. novembra, nastopili so prvič na odru igralci »**dramatike**«, kjer se je igralo »**Zamujeni vlak**«. Prvič mislilo se je, da bode dvorana prazna, ali kolikor bližje igre, toliko bolj prihajali so skupaj. In slednjič, ko je napovedana ura prišla, bila je dvorana napolnjena. Koliko smeha napravil je mojster Perter z Leščevja. Na zadovoljnost gledalcev razšli smo se v nadi, še drugipot napraviti pošteno razvedrilo in zabavo svojim rojakom. — In sedaj, na ameriški za-

hvalni dan, 29. novembra, blagoslovila se bode naša novozidana šola. Kako potrebna bila je šola, kaže nam to, da se je prvi dan otvoritve vpisalo 45 slovenskih otrok, kateri so dosedaj obiskovali brezverske šole. Koliko truda in slabih besed so morali naš č. g. župnik preslišati predno so ljudi za to dobro stvar dobili. Ali res težavno je tukaj, ker se mora vsaki cent sprositi po hišah. Pri njih se dobijo odprte roke, za dobro stvar vnete, ali nasprotno pri drugih. Koliko psovki jih presliši, kdor gre prositi ali naj se ne ustraši, saj plačilo ima upati od pravičnega sodnika. In danes gledamo z veselim očesom trud našega župnika. Šola je dodelana na zadovoljnost vseh faranov. Res je še nekaj dolga, ali upaimo, da se plača enkrat. Koliko dobrega storilo se je s tem, pokazala bode bodočnost. Sedaj seni treba bači, da bi naši sinovi in hčere izneverili se sv. cerkvi in veri, katero vcepili so tudi nam naši stariši onstran moria v roistni vasici. Zahvaliti se moramo dobrim faranom, predvsem na našem neutrudljivemu g. J. Plevniku, ker tudi podučuje otroke. Mi ne moremo drugega njim storiti, kakor prositi Boga, da jih ohrani še dolgo v naši sredi kot pravega in za božjo čast vnetega namestnika Kristusovega.

Ljubljana. (Opomba uredništva: Takih-le stvarnih poročil želimo tudi od drugih družb.) Letno poročilo o dekliških kongregacijah pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani. Od l. 1898 dalje je bila za dekleta ena kongregacija v raznih oddelkih, ustanovljena v čast Marije vedne pomoči. Letošnjje leto 1. septembra pa sta se iz dveh oddelkov ustanovili samostoini kongregaciji: Kongregaciji Marije brezmadeža spočete za izobražene gospodične, in kongregacije Marije v nebesa vzete, za dekleta delavskega stanu. Prva, ki je nekako semenišče za drugi dve, ima 29 članic in 25 novink; v drugi je zaporedna številka vsprejetih 331, novinke 4; v tretji je zaporedna številka vsprejetih 229, novink 32, gostov pa je 95. Koliko je v teh številah živih udov, poročam ob priliki, ko se organizacija izvrši, ki smo jo zdaj pričeli. 8. decembra bilo je v I. in II. kongregaciji 18 gospodičen slovesno vsprejetih. Med letom sta umrli iz II. kongregacije dve, iz III. kongregacije tri članice. Omožile so se tri. Par je bilo tudi iz III. kong. izključenih zaradi upornosti, jezičnosti, jedna iz drugega vzroka. Štiri pa so prestopile v druge ljubljanske družbe. V našo III. kongregacijo pa se ne vsprejme nobena iz kake ljubljanske družbe, ker je skušnja pokazala, da le slabe prestopajo in navadno iz

ne pravih nagibov. — Shod je za prvo družbo vsak teden, za drugo in tretjo vsak mesec edenkrat. — Na Svečnico je druga kongregacija priredila lepo igro »Odrešenik«, ki jo je priredila godčna. prednica. Po igri je bila razdelitev obleke 42 revnim deklicam, ki so jo kupile in razdelile gospodične. Vstop je bil dovoljen le članicam. Tudi tretja družba je mnogim deklicam darovala obleko in obuvalo. Tudi eno tombolo smo priredili. O binkoštih je imela tretja kongregacija tridnevne duhovne vaje, ki so se končale s skupnim slovesnim svetim obhajilom, katerega se je udeležilo nad 200 članic. Upamo, da so duhovne vaje mnogo koristile družbi. — V družbi imamo knjižnico, iz katere si gospodične in dekleta knjige prav radi izposojajo. Tretja družba ima tudi prav lepo zastavo. — Ravno v tem času agitiramo za časopise. Kakor sedaj stvar stoji, bomo imeli skupno naročeno za tretjo družbo nad 100 »Bogoljubov« in nad 100 »Krščanskih detoljubov«. Mnoge so pa tudi kar same naročene na te in še druge časopise. — Če končno kongreganistinjne resnici na ljubo še pohvalim, da splošno zgledno žive, podpirajo gmotno in duševno vse dobre stvari, da so nekatere pravi krščanski značaji, tolažilni angelji mnogim nesrečnikom, sem končal svoje letošnje poročilo.

Iz Sv. Jakoba v Slov. Goricah. Tudi tu ob skrajni slovenski meji nahajaš, dragi »Bogoljub«, obilno hvaležnih bralcev in še hvaležnejših bralk, katerih število se mora v tem letu vsaj podvojiti, če ne še potrojiti. — Pri nas imamo po številu močno Marijino družbo že dolgo vrsto let, le da je prej obstajala pod imenom »križevske«. Članic šteje nad 200. Da bi le vse bile tudi v dejanju prave Marijine hčere! — Dne 14. novembra t. l. je umrla dobra Marijina hči, 23-letna Julijana Rošker. — Z malimi doneski smo si tekom let nabavile številno knjižnico, kjer si prav pridno izposojujemo dobre knjige. (Opomba uredništva: Posnemanja vredno povsod!!) Potrebni, zlasti bolnikom, pa se deli tudi telesna podpora. — Škoda le, da dekleta prerada in večkrat brez potrebe gredo v službo v mesto, kjer se jih mnogo zgube. — Tudi izobraževalno društvo lepo napreduje. Mladenci, le pogum!

Iz Komende. Dne 8. decembra je bilo nanovo sprejetih osem deklet v Marijino družbo. Naša družba je naročila več izvodov knjižice »Na ples!« To je prav; tudi drugod naj bi to storili! — Doživeli smo pa v naši župniji tudi ža-

lost en svariven zgled, kam pripelje dekleta grešno znanje, pa ni da bi natančneje pripovedovali to žalostno reč. — Prav močno želimo, da bi se tudi pri nas začelo kako gibanje proti pijančevanju, smo zelo potrebni! Ples in pijančevanje! Obema vojska!

Podbrdo na Primorskem. Na praznik brez madeža Spočete se je ustanovila dekliška Marijina družba. Tudi mladeniška se snuje. Bog daj svoj blagoslov!

Cerklje (Gorenjsko). Tovarišice smo se poslovile od Marijine hčere Marije Kos, ki se je poročila z Fr. Šimenec iz izobraževalnega društva. Zapele smo ji pri poroki pesem v slovo. Bilo srečno!

Dolenja vas pri Ribnici. Umrla je družbenica Fr. Kromar, 18 let stara. K grobu smo jo spremile z zastavo in zapele dve žalostinki. R. I. P.!

Stara Oselica. Marijina družba si je napravila lepo podobo Marije brez madeža spočete. Družba je morala zaradi tega mnogo prestati.

Metlika. Celodnevno češčenje dne 5. decembra se je prav spodbudno zvršilo. Cerkev je bila vedno polna. Pred praznikom Brezmadežnega Spočetja so bile duhovne vaje za Marijino družbo. Na praznik smo izvolile novo predstojništvo. Ta dan je bilo v družbo na novo sprejetih šest deklet.

S Trate. Tudi pri nas je vedno kaj lepega. Od 7. do 10. decembra smo imeli duhovne vaje za dekleta Marijine družbe. Srčna hvala za to domačemu gospodu župniku preč. g. P. Kunsteljnu. Njih nauku nam ostanejo v vednem spominu!

S Krke. Prelepa je bila slavnost na nedeljo, dne 16. septembra, ko so nam blagoslovili dve lepi kapelici presvetli gospod zatiški opat. V procesiji smo nesli lepi kip sv. Jožefa v novo kapelico na krškem polju ob stari cesti. Pred kapelico je bil nagovor na množico. Žal, da je neugodno vreme oviralo slavnost in se je vsled tega moralo preložiti blagoslovljenje na prihodnjo nedeljo. To nedeljo pa so blagoslovili lepo kapelico lurške Matere božje v skalah ob deželni cesti proti Grosuplju šentviški gospod župnik in so tudi nagovorili pred kapelico zbrano množico. Slavnost se je izvršila ob najlepšem vremenu. — Vse je hvalilo novi lični in prijazni kapelici. Vsem ustanoviteljem in prispevateljem bodi izrečena iskrena zahvala!

Sv. Jurij ob Taboru. V naši župniji smo imeli bratovščino živega rožnega venca, ki je

štela 77 rož. Drugo adventno nedeljo smo se poslovili od nje; radi neizogibnih težav pri urejevanju toliko rož so gospod dekan braslovški z dovoljenjem generala dominikanskega reda ustanovili nadbratovščino sv. rožnega venca.

Naklo. Umrla je Marijina družabnica Marija Luznar v Kranju. Pogreba se je udeležila naklanska dekliška Marijina družba z zastavo.

Iz Kresnic naznanjamo »Bogoljuba«, da je bila ustanovljena Marijina družba za dekleta na praznik 8. decembra. Veleč. gospod katehét J. Smrekar, naš bližnji rojak, je na praznik zjutraj med opraviлом po pridigi sprejel 32 deklet prvičkrat v družbo. Pozni smo sicer, pa upamo, da smo bili pri Mariji z veseljem sprejeti.

V Zapogah smo imeli konec novembra ponavljanje svetega misijona. Vodila sta ga čč. gg.

misijonarja Klančnik in Zdravljíč. Udeležba domačih in tujih župljanov je bila nad vse hvale vredna. Domači so bili večinoma pri vseh pridigah; vsak dan treh. Kot posebnost naj povemo, da so bili naši možaki — z nekaterimi izjemami — tri, oziroma dva dni zapored pri svetem obhajilu. Predzadnji dan je bil dan »večnega češčenja«. Zadnji dan pa je bilo blagoslovljeno banderce Marijine družbe, ki ga je za ceno 400 kron zelo lično izdelala Ivana Wolgemut v Stari Loki. Nato je bila ob asistenci desetih duhovnikov procesija sv. Rešnjega Telesa. K tej slovesnosti sta prišli tudi sosednji družbi iz Vodice in Smlednika. »Takega pa še ni bilo v Zapogah!« je bil en glas. Veselje in navdušenje velikansko. — Zdaj je pa vse na tem ležeče, da ta gorečnost o s t a n e!

Drobtine.

Kako človek lahko zaide. Dne 1. decembra so pobrali na ulici v Budimpešti pijanega moža. Ko se je streznil, je priznal, da se piše Rudolf vitez Warten, da je bil posestnik gradov na Nemškem in da je imel več milijonov premoženja, a dirke in ženske so ga spravile tako nizko. Pri njem so našli deset vinarjev in steklenico žganja.

Modra beseda modrega moža. Za katoliško visoko šolo v Solnogradu, ki jo bodo zidali s prostovoljnimi darovi, je dal star tkalec iz litomerske škofije svoj prihranek v znesku 2087 kron. Plemeniti darovalec dostavlja, da je mnogo bral in veliko občeval z uradniki in profesorji ter je prišel do prepričanja, da bo le katoliška univerza mogla olikane kroge spraviti do pravega, krščanskega duha. »Ako bomo imeli katoliško misleče uradnike in profesorje, potem bo tudi ljudstvo krščansko.«

Marijansko življenje se povoljno razvija tudi v protestantovskem mestu Berlinu, kjer je točasno 11 lepo urejenih družb Marijinih. Breslavski knezoškof je določil samo za visokošolce posebnega duhovnika, ki se bo pečal v Berlinu samo s študentovsko Marijino družbo.

Malo truda — veliko plačila. V spomin pokličemo vsem, ki trpe, ki so v skušnjavah ali bridkosti, ki imajo dela čez glavo, — da imajo na razpolago dragoceno zakladnico, kjer lahko zajemajo krepilo, tolažbo, pomoč, zmago, za-

služenje. Ta zakladnica je skrita v presv. imenih Jezus in Marija. Za pobožen vzdihljaj teh najsladkejših imen dobiš 300 dni odpustka vsakokrat. Opomnimo, da je sveti oče 8. junija 1906 podal vsakemu, ki skupaj izgovori sveta imena »Jezus, Marija, Jožef« odpustek 7 let in 7 kvadranten.

Materi božji na ljubo. 24. septembra umrl je v Kalksburgu ritmojster Menzel po dolgotrajni bolezni, ki jo je junaško prenašal. Bil je več let zgleden član Marijine družbe. Ko se mu je že bližala smrt, čutil je v sebi gnus do vsake jedi in pijače. Prijatelj mu ponudi kupico krepilnega vina, a vse prigovarjanje, da bi poskusil, je bilo zastonj. »Gospod ritmojster, prosim, Materi božji na ljubo!« de prijatelj. Bolniku je bilo, kakor da bi se nekaj zaiskrilo v srcu, zaplapolala je ljubezen do drage nebeške Matere. Urno poprime za kupico in jo izprazni. — V triletni bolezni je imel ta bolnik v tem največjo tolažbo, tako je sam zatrjeval, da je član Marijine družbe.

Odpustki meseca januar. 1907.

Da dobimo odpustke moramo:

1. Imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti.

2. Moramo biti v stanu milosti božje

3. Moramo opraviti dobra dela, ki jih sveta cerkev ukazuje za odpustke in sicer natanko, kakor je predpisano.

1. **Torek. Novo leto.** Popoln odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobe popolni odpustek proti navadnim pogojem danes ali prvo nedeljo; c) udom brat. preč. Srca Marijinega; d) udom družbe sv. Družine; e) udom družbe živega rožnega venca.

Četrtek. Prvi v mesecu. Popoln odpustek udom brat. sv. Reš. Tel. v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. **Petek.** Prvi v mesecu. Popoln odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo na namen sv. očeta.

6. **Nedelja. I. v mesecu. Sv. 3. Kralji.** Udom bratovščine sv. rožnega venca trije popolni odp.: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v brat. cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. T.

Popoln odp. a) tretjerednikom kakor ob novem letu; b) udom brat. N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom družbe sv. Družine; e) udom brat. sv. rož. venca v bratovski cerkvi; f) udom družbe živega rožnega venca; g) udom bratovščine za dušev v vica h danes ali v osmini.

14. **Ponedeljek.** Bl. Odorik. Popoln odp. tretjerednikom.

16. **Sreda.** Sv. Bernard in tov., kakor dne 16.

20. **Nedelja. Presv. Ime Jezusovo.** V Avstriji dobe popoln odpustek vsi verniki, ki ta dan ali v sedmih naslednjih dneh gredo k spovedi in sv. obhajilu, so pri sv. maši in molijo na namen sv. očeta.

23. **Sreda. Zaroka M. D.** Pop. odp. udom sv. Družine.

25. **Petek.** Izpreobrnjenje sv. Pavla. Pop. odpustek udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

27. **Zadnja nedelja v mesecu. Sv. Družina.** Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

Popoln odpustek udom družbe sv. Družine.

30. **Sreda. Sv. H acinta** Popoln odpustek tretjerednikom.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Katoliška cerkev na Francoskem, škofje in duhovniki, da bi jim Bog dal srčnost in stanovitnost v strašnem preganjanju. — Smisel za apostolsko delo med nami. — Boj zoper pijančevanje. — Katoliški misijoni. — Bolniki in umirajoči.

Zasebne zadeve: Dve bolni osebi. — Na umu bolan človek. — M. K. v zelo važni zadevi. — J. T. in J. P. v Pazinu za izpolnitev dane obljube.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne prejete milosti se zahvaljujejo Bogu, Materi božji in svetnikom priporočnikom:

N. Kramar v Mateni. — M. R. iz Preddvora. — J. P. iz Dobrove. — Hči Marijina v Škofji Loki. — A. Zalokar iz Mengša. — Neko deklet za zdravje.

Opomba: Vsaka zahvala mora imeti zapisano kraj in ime, sicer se ne more tiskati.

Darovi:

Za misijone: M. R. iz Preddvora 2 K. — Za sv. Detinstvo: č. g. župnik L. Krištof, c, Hrastje 11 K. — Za cerkev sv. Antona na Viču: Neimenovan iz Moravč 12 K. — Za najpotrebnejše misijone: Frančišek Potočar 6 K.

Darovi za bratovščino presv. R. Telesa od 30. junija do 10. decembra 1906.

Kranjska gora 51 K, Borovnica 100 K, Trebelno 37 K, Vrhnika 365 K, Raka 130-30 K, Mosel 35 K, Srednja vas 228-60 K, Sv. Vid pri Cirknici 46 K, Javorje pri Litiji 46-56 K, Lašče 104-20 K, Postojna 83 K, Šmihel pri Žuž. 32-70 K, Vinica 3-60 K, Razdrto 8 K, Podgrad 29 K, Jesenice Gor. 58 K, Begunje Gor. 70 K, Zapoge 40 K, Ledine 27 K, Čadež 40 K, Trzič 100 K, Primskovo 50 K, Št. Janž 31-40 K, Poljane pri Škofji Loki 80 K, Žalina 62 K, Hotič 33-80 K, Homec 9 K, Kamna gor. 86-60 K, Matenja vas 3 K, Št. Rupert 120 K, Kresnice 83 K, Studeno 49-5 K, Boštanj 44 K, Podbrezje 46-30 K, Vavta vas 34-68 K, Št. Lorenc 80 K, Dole 70 K, Dovje 60 K, Dolenja vas 105 K, Sostro 10 K, Višnja gora 80 K, Kamnagor (drugič) 3-20 K, Draga 69-50 K, Predoslje 140 K, Vodice 130 K, Svibno 52 K, Želimlje 30 K, Breznica 63-25 K, Šmarjeta 60 K, Rudnik 40 K, Ustje 55 K, Kolovrat 40 K, Kranj 180 K, Trata 116 K, Vojsko 24-20 K, Kamnik 200 K, Stranj 52-70 K, Sv. Gregor 130 K, Komenda 186-46 K, Mar. Rant Kranj 20 K, prelat Rozman 20 K, neimen. 2-50 K, Rupnik 3 K, po preč. p. provincijalu 30 K, J. Potrato 2 K, Pol. Kogovšek 2 K, kan. Sajovic 2 K, F. Benkovič 2 K, po čč. gg. uršulinkah 109 K.

Listnica uredništva:

M. P. Pesmica ni napačna. Toda zakaj „črn obup“? To ni utemeljeno in zdravo. Z veseljem se mora Bogu služiti; in tudi če pademo, zaupanja ne izgubiti. Torej le bolj zaupno in veselo pevati! — Č. P. Oto v Lipnici. Pismo me je zelo veselilo, Vaše prizadevanje vse hvale vredno. Prosim, le zavzemite se za uboge med Nemci pomešane slovenske delavce! Tedaj pridiga jim ni dovoljena!... Liste na ogled dobite. Po vseh nemških krajih, koder so Slovenci, bi se moralo posebno pridno agitirati za krščanske časnike.

Priporočã se:

I. Za Marijine družbe:

1. Nova škofijska pravila za mladeniãe in dekleta, male in velike oblike à 6 vin.
2. Izkaznice za ude, ki se selijo iz kraja v kraj.
3. Posebna „posveãenja“, ki jih morajo pošiljati odsotni udje vsako leto druŹbenemu vodniku.
4. „Slava Mariji ob tristoletnici Mar. druŹb“. 40 v. po pošti 13 v. veã.

II. Za druŹbo treznosti:

1. Sprejemnice s pravili à 10 vin.
2. Sprejemnice veãje brez pravil à 10 vin.
3. Vpisovalne pole.

III. Za vse:

„Ura moliti Jezusa v presvetem zakramentu“. (Molitve obdarjene z odpustki za duše v vicah.)

Prijateljem treznosti se priporoãa:

Sveta vojska.

KnjiŹica za ljudstvo. Pisana Źivo in zanimivo, s podobami in pesnimi. En izvod 40 vin., 10 izvodov 3 K, 100 izvodov 20 K. — Naroãa se pri „DruŹtvu Abstinent“ v Ljubljani, Katoliška tiskarna. Posamezni izvodi pa tudi v „Katoliški bukvarni“.

Kaj je torej z alkoholom?

Pojasnuje preporna vpraŹanja v zadevi protialkoholnega boja. Obe knjiŹici se med seboj izpopolnujeta. Prijateljem treznosti obe potrebni. — Zadnja se dobi samo v „Katol. bukvarni“ in sicer odslej po zniŹani ceni: prej 70, zdaj 40 vin., 10 izvodov 3 K.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevega)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

„Katoliška Tiskarna“

priporoča

kuvrte s firmo in trgovske račune.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le direktno pri firmi 2691 26-2

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v Olomucu (Kraljestvo Češko).

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vzene paramente v vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatike, vela, nebena, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, rokete itd. pod jamstvom trpečnosti; nadalje v lastnih delavnicah narejene kelihе, ciborije, monštrance, svečnike, lestence itd. s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navodila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi podražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene; radi tega se doba predmeti potem direktnega naročila v Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konkurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastonj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

— Paramenti se pošiljajo na ogled franko. —

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno blago. Zmerne cene.

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vseh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „Praški judek“ in „Žrtev spovedne molčečnosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumagan, sin indijskega kneza.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji.** Carigrajska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Poskusite

in priporočite

≡ izdelke ≡

Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastonj.